

லேசான் காசிதப் பதிப்பு.
தனிப்பிரதி, 5 அணு.
பழைய பிரதி, 6 அணு.

சுதா விலை விபரம்.
ஒரு வருஷத்திற்கு ரூ. 4.
ஆறுமாதத்திற்கு „ 2-2.

அறிவைப் பாவச்

செய்வதற்கான

மாதாந்தரத்

தமிழ்ப்பத்திரிகை.

DEVOTED TO PRACTICAL TRUTH AND KNOWLEDGE.

அறிவுடைய ரேஸ்ஸாமடையாறிலிவா
ரேஸ்ஸாமடைய ரேஸ்ஸாமடைய—திருக்கூறம்.

A POPULAR NEW REVIEW
AND TAMIL MONTHLY.
ESTD. MAY, 1892.

{ கற்க கடற்கு கற்பவை கற்றபி
விந் வதற்குத் தக.—நீருக்குறம் }

ILLUSTRATING THE PRINCIPLES OF EDUCATION, PSYCHOLOGY, SOUL-CULTURE & ETHICS.
ADAPTED FOR USE IN HOMES & SCHOOLS.

“Hitch Your Wagon to a Star”—Emerson.

CONTENTS.	PAGE.	அட்டவணை.	பக்கம்.
1. Trukunal-The Essence of Truth.—The Ministry of Heaven—Bala ...	185	1. திருக்குறளியல், 2. “வான் சிறப்பு” ...	185
2. Easy Lessons in Economics—V. Wages. (By T. C. Venkataramana Iyer) ...	194	2. குடிவாழ்க்கை (T. C. வெங்கடரமண அய்யர்) ...	194
3. The Mental Cause—Secret of the “Mental Science” Cure ...	196	3. “மனமாலை” என்னும் “மார்க்காலயத்தை” ...	196
4. Stilt-Walking in Excesses ...	201	4. பொய்த்தால் நடைமலிப் போலியர்வாய்வு. ...	201
5. Sivayoga-Deepika, Chapter III. Second Part, Ashtanigayoga Siddhi—By Sri Sadasiva Yogi ...	204	5. சிவயோக தீபிகையில் அஷ்டாங்க பூஜா அத்தர்ச் சதாங்க விதாநலமன்ற முன்ற வது படலம்—(ஸ்ரீ ஸதாசிவ யோகேந்திரர்) ...	204
6. Kannaki—A Social Drama Act III, Sc. 4. (By N. C. Gopalakrishnan) ...	207	6. கண்ணகி—அங்கம் III, காட்சி, 4 (கா. ஸி. கோபால் கிருஷ்ணன்) ...	207
7. Upanishad-Deepika—6, Vajra Sookhikopanihad (By M. K. Narayanaswamy Iyer, B. A., B. L.) ...	209	7. உபநிஷதத்த தீபிகை—VI வஜ்ர சூகி கோபகிஷத் (மு. கோ. நாராயண ஸ்வாமி கியர் பி. ஏ., பி. எல்.) ...	209
8. Stray Lessons in Civics—Toll, By M. N. Ganesa Iyer ...	211	8. தரைத்தன் வினக்கத்தனிப்பாடங்கள்சங்கம் ...	211
9. Madras School-fee Regulations ...	213	9. சென்னைப்பள்ளிக்கூட சம்பளங்கள் ...	213
10. The Mahabala Fortnight ...	214	10. மஹாலய பக்தம் ...	214
11. Corrigenda to Mandala Brahmanopanihad ...	215	11. மண்டலப்பராமேஸ்வரநிகிஷத் பிழைத்திருத்தங்கள் ...	215

“Our Theism is the Purification of the Human Mind”—Emerson.

Thick Paper Edition for Patrons. PUBLISHED BY Minimum Subscription Rs. 5.

THE SECRETARY, DIFFUSION OF KNOWLEDGE AGENCY,

Overland 8 Annas extra.] Lalitalaya, Mylapore, Madras, S. [Overland 8 Annas extra.

For the Viveka Chintamani Publishing Committee.

Thin Paper Edition for the people. (Copyright Registered) [Subscription Price: Yearly Rs. 4.

Like a spider, like the earth, and like a living creature He produces the Universe.—Sri.
All Rights Reserved.

THE VIVEKA CHINTAMANI.

ESTABLISHED 1892.

The Oldest and the Best Tamil-Monthly: Yearly Rs. 4.

Thick Paper Edition Rs. 5. in Advance.

Subscriptions registered by Volume only and cannot be discontinued in the middle of a Volume.

EDITOR

LALITALAYA, MYLAPORE.

C. V. Swaminatha Aiyar.

Madras, S. Sept. 1910.

வி வேகசிந்தாமணி.

ஒருஷைநா ரூ. 4, வால்யம் கணக்காகவே சந்தா பதிவுசெய்யப்படும்.

விவேகசிந்தாமணிக் கமிட்டி வண்ணப்பம்.

ஆரிய சகோதரர்களே! விவேகசிந்தாமணி, இப்பொழுது மாதந்தோறும் ஒழுங்காக வெளியாகி வருகிறது. ஸாதாரண ஒருவர் முதல் மிகவும் அருமையான விஷயங்களெல்லாம் வெளியாகிவருகின்றன. வித்தர்கள் ஸாதாரண, யோகம், பக்தி, ஞானம் முதலான ஸாதாரண முறைகள் உபநிஷத் வாக்கியர்த்தம் இவை வெளியாகிவருகின்றன. விவேகசிந்தாமணி யென்ற பெயர்க்கேற்றப்படி இதில் விவேகத்தை விளைவிக்கக்கூடிய அற்புத விஷயங்கள் நிறைந்திருக்கும். இக்காலத்துக்கேற்றப்படி தேசாபிமானம், பாஷாஞானம், நீதி போதம், வேதாந்த சாரம், சுதேச விதேச சரித்திரங்கள், முஹாத்மாக்களின் அமிருத வசனங்கள் பகவான் அர்ச்சுனனுக்குப் போதித்த நித்தியானுகூல ஸாதனங்கள், அப்போதிப்போது நடக்கும் விசேஷ ஸம்பவங்கள், ஆசிய இவைகள் அடங்கியிருப்பதற்குச் செந்தமிழ் நடைபில் எழுதப்பட்டுத் தமிழ் நாடெல்லாம் ஜவலித்துவருகிறது. இம்மாதார்த்தப் பத்திரிகைக்கு ஒவ்வொருவரும் சந்தாதாரராகச் சேர்வதுடன் தங்கள் நேசர்களுக்கும் காட்டி அவர்களுக்கும் வாங்கும்படி செய்து ஆதரித்து வரக்கோருகிறோம். மனிதர்களுக்கூட உய்யும்வழிகாட்டி அவர்களைக் கடைத்தேற்றச் செய்யும் உண்மையான ஸத்தாநுவரப்போல விவேகசிந்தாமணியை வாசிப்பவர்களுக்கு அது உற்றவிடத்துதவியாய் நின்று விவேகத்தை வளர்க்கும் குருவாய்த்தோன்று மென்பதற் சிறிதும் சந்தேகமில்லை. பத்திரிகையை முழுதும் படித்துக் கையொப்பக் காரர்களாய்ச் சேரவும், இதரர்களுக்கும் அப்படியே சேரும்படி செய்யவும் கேட்டுக்கொள்கிறோம். இப்பத்திரிகையை வாங்கி வாசிப்போர் இஃபர சாதனங்களிரண்டினுள் தேறிப் பெறு வாழ்வெய்துவர். சண்டார்க்க சாதனமான பத்திரிகையென்றும் விவேக விருத்திக்கென்றியமையாததென்றும் அனேகர் அதை ஆதரித்துக் கொண்டாடிவருகிறார்கள். பத்திராசிரியருக்கும் பத்திரிகைக்கும் அர்ப்பாட்ட கம்பேனி முழுக்கிப் போனதில் நின்றதென நஷ்டத்தால் செலவுக்குவேண்டிய அளவே அபிசுக்கரிக்கப்படுவதால் வேண்டுவோர் உடனே யெழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

1910ஆம் ஏப்ரல் - மே முதல் 18-வது வால்யம் ஆரம்பம்.

சி. வி. ஸ்வாமிநாதர் தயார்.

எம். கே. நாராயணஸ்வாமி ஐயர், பி-ஏ., பி-எஸ்.

பத்திராசிரியர்.

விவேகசிந்தாமணிக்கமிட்டி காரியதரிசி.

சியா,

ORDER FORM.

Please enrol me as a Subscriber and send the Vivekachintamani by V. P. P. for a year's subscription, viz, Rs. 4-1-0.

சியா, விவேகசிந்தாமணிக்கு என்னையும் ஒரு சந்தாதாரராகச் சேர்த்துக்கொண்டு முதல் சுடுகையை ஒரு வருஷ சந்தா ரூபா 4-1-0க்கு V. P. P. மூலமாக அனுப்பக் கோருகிறேன். தவறாமல் தபாலாபீஸில் பணம் கட்டிப் பெற்றுக்கொள்கிறேன்.

பேர், தொழில், வளர் விவசாயம், போஸ்ட் இவைகளை கண்டெழுதவும்.

தனிப்படி ஒற்றைச்சுடுகையானால் அண் 5½, இரட்டை சுடுகையானால் அண் 10 உலுப்பவும்.

197

"Give me not O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it." But,
"Make your choice and stick to it till you reach the End."

ஸத்தியம் வத—SPEAK THE TRUTH.

"HITCH YOUR WAGON TO A STAR."

"TO THINE OWN SELF BE TRUE."

அன்பேயவன்: அறிவேசக்தி: ஓம் தத்ஸத்.] [God is Love: Knowledge is Power: *Aum*

ஸத்யமே ஜெயம்—SATYAMEVA JAYATI.

புத்தகம். 18.] 1910 லு அக்டோபர்மீ, சாதாரண லு ஆர்ப்பிசிறீ [சஞ்சிகை. 7.

* TIRUKKURAL=THE ESSENCE OF TRUTH.

2. The Ministry of "Heaven"-Rain.

—♦—

"Kundalini when roused from slumber by excessive heat, is thirsty and hisses round in search of Amrit (nectar) to quench its thirst."

"Wet the whole (body) and further wet. Know me always as born from the one."—(Taitr-Ār. 1).

"May Kundalini whose movements are secret and who by the blaze of the fire, by the illumination of the sun and by the brightness of the moon causes the ambrosia to flow through the seventy-two thousand (nerve) channels, make us contented."—Sukasamhita.

"The Universal Soul is the alone creator of the useful and the beautiful the omnipotent agent is Nature."—Emerson on Art.

"Nature in its ministry to man, is not only the material, but is also the process and the result. All the parts incessantly work into each other's hands for the profit of man. The wind sows the seed; the sun evaporates the sea; the ice on the other side of the planet condenses rain on this; the rain feeds the plant; the plants feed the animal, and thus the endless circulation of the divine charity nourish man"—Essay on Nature, by Emerson.

திருக்குறளியல்.

2. வாண்சிறப்பு.

“அந்நாற்பவந்திபூதாநிபர்ஜந்தாயத்நஸம்பவஃ
யக்ஞாற்பவதிபர்ஜந்தோயயக்ஞிகர்மஸமுத்பவஃ.”

பகவத்கீதை—II-14.

[“பிரானிகள் அன்னத்தினாலேயே பிறக்கிறார்கள். அன்னம் வருணாதேவனாலாக்கப்படுகிறது. வருணாதேவன் யஜ்ஞத்தாற் பிறக்கிறான். யஜ்ஞம்சுருமத்தாலுண்டாகிறது.”]

“பார்வை யிரண்டுண்டு ; பசுர்-அகமுகமென்பர் ;

பார்வை பசுர்முகம் பரந்தவுல காராய்ந்தால் ;

பார்வை யசுமுக முள்ளுணர்வை யோர்ந்துணரில் ;

பார்வை யிரண்டு மொன்றாவதுணரார் பரதவித்துழல்வாரே.”

—அகண்டானந்தம்.

“இமம்மேவருணா ச்ருஜிதம்வமத்யாச்ச ந்ருடயத்வாமவஸ்யராச்சகே”....—சாயங்கால ஸந்தியாவந்தன ரூரீயோபஸ்தாநமந்திரம். (ருக்வேதவாக்கியம்.)

[வருணசப்தம் பாமாத்மாவைக் குறிக்கிறது; எப்படியெனில் “வருண ஏவ வருணி”= “சேதநாசேதநாத்மகமான எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆவரணம்” ஆகிற்பது வருணன்.]

“ஓ வருண இன்றையதென் றீ என்னுடைய பிரார்த்தனையைக்கேட்டு என்னை மனங் குளிரச்செய்வாய். உன்னுடைய சடாட்சத்தை இச்சித்து நான் உன்னை வேண்டுகிறேன்.”—என்பது பொருள்.

“மேற்கொண்ட என்றன் தாபமது தீர்ப்பான்

வேற்போலும் கண்ணாள் ஸ்ரீவித்தை பென்தேவீ

மேற்போன உன்றனுக்கென் ஸ்வரூப மீதுணரென்று

வேற்போலும் வானத்தைக் கிழித்தொளியா நின்றாள்பார்.”

—பஞ்சதசாக்ஷரீஸ்தவம்.

“மின்னுக்கெல்லாம் பின்னுக்குமழை.”—ஓளையயார்.

வான்சிறப்பு (அதிகாரமுறை.)

வாழ்வு வாழ்த்துக் கூறிய வள்ளு வனரின், “முகவெழுத்தோதி யதாவின் பய”னும் உள்ள “ஆதி யாய்நின்றஅறிவு,” “வான்” வழி தோன்றும் சிறப்பை யெடுத்துரைக்கிறார். வான் என்பது வானத்திலிருந் துண்டாகும் மழைக்குச் சிறப்புப் பெயராகின்றது. “வேற் போலும் வானத்தைக் கிழித்தொளியாய் தின்ற” குண்டலிரியாகிய சிற்சக்தி அகக்கண்ணுக்கு அருள்வடிவாயும் அதுவே பின்னர் தேருள் (தெளிவு) வடிவாயும் முகக்கண்ணுக்கு மின் னல் வடிவாயும், “மின்னுக்கெல்லாம் பின் னுக்கு மழை” யாதலால் அதுவே பின்னர் மழைவடிவாகவும் தோன்றி விளங்கும். அக முகத்தில் (அகத்தில்) அருளும் தெருளுமாயும் பவிரிமுகத்தில் (புறத்தில்) மின்னலும் மழையு மாயும் உருக்கொண்டு விளங்கும் வான்சிற ப்பை, அது கடவுளின் மஹிமைபாதலால், கட வுள் வாழ்த்துக்குப்பின் அதைப்பாலியல் பற் றியும் உலகியல் பற்றியும் காண-காரிய தோ ரணமுறைபாலே இரண்டாவதாக வைத்துச் சொல்லத் தொடங்குகிறார்.

“அஹம்-புறம்.”

ஒளவையாரும் “ஆதிபாய் தின்ற அறிவு” விளங்கக் கூறியபின், பிற்படியல் கூறுவான் —

“பரமாய சத்தியுப் பஞ்சமா பூதக் தாமாநிற் றேனன்றும் பிறப்பு.”—

எனக்கூறியிருக்கிறார். பரமாய சத்தியுள்ள இடம் “பராகாசம்” என்னப்படும். அந்தப் பராகாசத்திலிருந்து பொழிவது “அமிர்தவரு ஷம்” என்னும் மழை. அந்த “அமிர்த” மழை யானது, அக்னிமண்டலத்தின் ஜ்வாலையாரத் தாலும், சூரியமண்டலத்தின் பிரகாச வெப்பத் தாலும், சுந்திரமண்டலத்தின் தண்ணொளியா லும் இயக்கப்பட்ட “குண்டலிரி சக்தியின்”

நடையால், ஸுதரஸ்தளமென்று உபசாரமா ப்ச் சொல்லப்பட்ட பராகாசத்தின் கண்ணுள்ள “அமிர்தம்” மழையாகப் பொழிந்து எழுபத்தி யிராயிரம் நாடிகளையும் நனைத்து உயிர்க்காதா ராய் தின்று உள்ளத்துவகையால் திருப்தியை யுண்டிபண்ணுகிறது. இது அசுமுகத்தேகண்ட லுபயிக்கத் தக்கதோர் காட்சி, அஃதேபோல, பவிரிமுகத்தும் உலகியல் நடையில்,—

“வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலாற் றுனமித்த மென்றுணரற் பாற்று.”

[“வானமித்தமான” மழை இடையறாது நிற்ப, (அகமுதத்தே உயிர்க்கிருப்பிடமான 72,000 நாடிகளைப்போல் பவிரிமுகத்தே உயிர் களுக் கெல்லாமிருப்பிடமான) உலகம் (பிறப் பிடைபறுமையின் எஞ்ஞான்றும் உடம்பொடு காணப்பட்டு வருதலாகிய நித்திய) நிலபெற்று வருதலான், (அது) உலகத்துக்கு அமித்த மெ ன்று உணரும் பான்மையை உடைத்து.]

பராகாசத்திலிருந்து குண்டலிரி சக்தியின் லிபங்கத்தால் நாதபிந்து ரூபமாய்த்தோன்றி அமிர்த வருஷம் பொழியும் ஸுதன்மாத்தா யான ஆபத்தத்துவம் 72,000 நாடிகளையும் நனை த்து உயிரிடவருமையை உறுதி செய்துவிடலால், மஹாகாசத்திலிருந்து மஹாமாயையின் சல நத்தால், மின்னலிய ரூபமாய்த்தோன்றி மழை யாக வருஷிக்கும் ஆபத்தத்துவ மஹாபூதமான (ஐஸ்) மழை உயிருலகுமையை உறுதி செய்து பிரபஞ்சதர்மம் இடையறாது நடக்கச் செய்கிற தாகையால், அது “அமித்தமென்றுணரற் பாற்று” என்றார்.

இது அகம்புறமிரண்மோக்க வுரைத்ததோர் உண்மை யென்றினிச் சொல்லாமேயமையும். உண்மையென்றால் “தத்துவம்”—சாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் தத்தபத, துவம்பத மிரண்டு மொன்றதாம்.

“தத்துவமெங்குண்டு தத்துவனங்குண்டு” என்னும் திருமந்திரோபதேசப்படி தத்துவனைத்

காட்டியபின் எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தத்துவத்தை யெடுத்துரைக்கிறார்.

அநித்தியமான தத்துவங்கள் “பூதமுதலாகவே நாதபரியந்தமும் பொய்”யென்று கூறியிருத்தலாலே விளங்கும். நாதம்வரையில் அபரதத்துவங்களாம். நாதத்துக்குமேலுள்ள நாதாந்தம் பரதத்துவமாம். அது “நாதாந்த வெட்டவெளி” யென்றதனால், பரவெளி யென்றும் பராகாச மென்றும் பெறப்படும். இந்த “நாதாந்தரூப”மே “வேதாந்தமோன”மும் ஆம். அங்கே “நானெனுமகந்தை” தீர்ந்துபோக, தற்போதமாம் “என்மதி” ப்ரபோதசந்திரோதயமான “மஹத்” என்னும் “ப்ரபுத்தி”யில் ஒடுக்கிற்கும், ஆகவல்லதான் அதை “நானெனுமகந்தை தீர்த்தென் மதியுண்டமதியான மகிவதனவல்லியே.” என்று அருவினுருவாய்க் கண்டு தொழுதுள்ளார் மேலோர்.

நாதாந்தத்திலிருந்து “நாதம்” பிறந்ததாகவே, “நாதவடிவாகிய மஹாமந்திராகிருமியே” யென்றுகூறிய “மனோன்மணி”க்கும் மேலாயுள்ள அவஸ்தாதிதமான “மௌனமந்திராதிக்கவலித்யை”யே “பராகாசம்” என்று சொல்லும் “நாதாந்த வெட்டவெளி.” இந்த நாதாந்தவெட்டவெளியில் “சிவசக்தியைக்கியம்” கோரிடும்பொழுது அமிர்தவருஷம் பொழியும். தத்துவதரிசனமாய் அபரதத்துவங்களுல்லாம் “பொய்”, அதாவது, நிலையற்றனவென்று கண்டுதள்ளின யோகதற்பரானுக்கே, பராகாச வெளியிற்புகும் சக்தியுண்டு. அங்கேபோனவனுக்குப் பராசக்தி மின்னல்போல் “அருள்வடிவாய்த்”தோன்றி மறைந்து “மழை வடிவாய்” அருள்பொழிவன். அதனவே “வான்” சப்தத்தின் பரார்த்தம். அபரத்தில் அதுமஹாகாசத்தினின்று மின்னலிடிவதுவாய்த் தோன்றித்தன்மமழைவதுவாய்ப்பொழியும். ஆகையால் தான், பரையோசத்தில் யோகதற்பரானு யோகாந்தனுக்கு “ஆதியாய் கின்றஅறிவு” வடிவான பரதேவி, பரவித்யைரூபமாய்,—

“மேற்போன உன்னைக்கென் ஸ்வரூப மீதுணர்வென்று வேற்போலும் வானத்தைக் கிழித்தொவியாய் கிள்ளுன்பார்” என்று காட்டியது. “வேல்” எனையும் ஊடுருவிச்செல்லும் சக்திவாய்ந்தது. அது சக்திரூபமாயிருத்தலால் அதற்கு “சக்தியாயுதம்” என்று பேர். “வேற்போலும் வானம்” என்றதனால் எல்லாவற்றையும் ஊடுருவிச் செல்லத் தக்க ஸர்வவியாபகசக்திவாய்ந்த “பராகாசம்” குறிக் கப்பட்டது. அந்த வானைக் கிழித்தலாவது அதன் வியாபகசக்தியாகிய ரஸத்தைப்பொழியச்செய்வதாம். அதனான் “அமிருதவருஷம்” என்பது.

பராகாசத்தின் ஸர்வவியாபக சக்தியை ரஸமாகப் பிழிந்தெடுத்தால், எல்லாவஸ்துக்களிலும் அந்தர்யாமியாய் கிற்கும் நிலை சித்திக்கும். இதுவே அமிர்த சித்தியாம். இதனால் “மிருத்யு நாசம்” தானேவழிக்கிறது. “மிருத்யுநாசமுண்டானால்” உயிருடலுறவு விடையறாது நிலைபெற்றிருக்கச் சித்திக்கிறது. இந்தசித்தியே நித்தியத்துவம். அபரத்தில் இது ஈசத்துவமாம்.

அதன் சாதகமுறைத்தல்.

இப்படியாக உயிருடலுறவை யுறுதிப்படுத்தலால் “அமிழ்தமென் னுணர்பாற்றதாகன” மழை, எப்படிப்பட்டது எனில்,—

(2) “துப்பார்க்குத் துப்பாய் துப்பாகித் துப்பார்க்குத் துப்பாய் துட மழை.”

[உண்பார்க்கு கல்ல உணவுகளை உணவாக்கி (உண்டாக்கி), அணவகளை யுண்பார்க்குத் தானும் உணவாய் கிற்பது உம்மழை — பரிமேலழகருரை.]

இந்த மழையானது தாழ்மதாப மிரண்டையுந்தீர்க்க வல்லதாயிருக்கிறது. தாழ்மம் (கீர்வேட்கை), தாபம் (பசிவேட்கை),—இவ்விரண்டையும் தீர்ப்பதும் மழையேயாம். உயிருடலுறவை நிலைநிறுத்துவது பசிதாழ்மங்களைத் தீர்த்தலால்ன்றி கூடாததலின் காரணகாரியதோரணையாலே, உயிருடலுறவு நிலைநின்ற

பேசுத பசிதாஹம் என்னும் சரவஸ்தைகளும் தீர்க்கப்பட்டதாக வேணுமாதலால், அதற்குக் காரணம் வேறுபெற்றெண்ணுபதற் கிடமின்றி உயிருடலுறவின் நிலப்பெற்றுக்குக் காரணமாய் கின்றமழையே அந்த நிலப்பெற்றின் காரியமான பசி, தாஹம் இரண்டையும் போக்குவதா யிருக்கிறது என்று பின்னுமந் சிறப்பை யெடுத்ததுக் கூறினர்.

அருள்வழிப் பட்டார்க்குப் பிறப்பிறப்பென்னும் பேதைமை யொழிந்து போதலாலே, அந்த அருண்மழையினால் “உயிருடலுறவு” என்று சொல்லும் அத்துவிதநிலை கித்திக்கும். சாசுவதமான அந்தநிலை கித்திச்சக் காரணமாயிருக்கும் அருண்மழைதானே போகபோக்கியங்க ளாகிய நல்ல உணவுகளை யுண்பெண்ணி, கிருத கிருத்தியப்ராப்தி யென்னும் நைஷ்கர்ம கித்தியால் காரணகாரிய தோஷணையிதலாகிய ஆத்ம தாஹத்தையும் தணிக்கும்.

* * *

சாதகங்கூறிப் பாதகமுரைத்தல்.

மழையினுண்டாகும் சாதகங்கூறி அதன் சிறப்பை வற்புறுத்துவான் அது இல்லாமை யினுண்டாகும் பாதகத்தை அடுத்தபாட்டில் கூறுகிறார்.

(3) “விண்ணின்று பொய்ப்பின் விரிநீர் வியலுலகத் துண்ணின்று டுத்தும் பசி.”

[மழை வேண்டும்கூலத்துப் பெய்யாது பொய்க்குமாயின் கடலாற் சூழப்பட்ட அதன்ற உலகத்தின் நிலப்பெற்று உயிர்களை வருத்தும் பசி.—பரிமேலழகருரை.]

“Wet the whole (body) and further wet. Know me always as born from the One.” என்று தைத்தேய ஆரண்யகத்தில் கூருதி முறையிட்டிருக்கிறது. அருள் மழை பெய்து தாபத்தியங்களுளும் எரிக்கப்பட்டோகாய்ந்துபோன (உயிர்நிலைக்கிடமான) நாடிகளை யெல்லாம் நீனைத்துக்கொண்டே வராவியல்

ஸமுத்திரத்திலுள்ள வடவாழகாக்கி போலுமுள்ள உதாரக்கினை நிறைந்த ரத்தநாடிகளால் சூழப்பட்ட பிண்டத்திலுள்ளோ (தாபத்திரியங்களான) பசி நிலையாகின்று ஜீவனைவருத்தும். உதிர்மஜ்ஜஸூபகமாயினும், கடல்நீரைப்போல் பயன்படாதொழியும், கடல்நீரானது எப்படி அகிலுள்ள வடவாழகாக்கியிலுளும், சூரியப் பிரகாசத்தின் வெப்பத்தாலும், சந்திரனின் தன்னொளியிலுளும், மேகங்களால் ஆகர்ஷித்கப்பட்டு, மின்னலியோடுகூட மழையாகப் பொழிந்தால் மட்டுமே, உணவுகளை யுண்பெண்ணித் தானுமுணவாதல்போல, உதரத்திலுள்ள குண்டலிரிசகத்தியானது மூலாக்கியின் ஜ்வாலாகாரமான உதிராக்கியாலும், மணிபூரக, அநாகத, விகத்தி ஸ்தானங்களிலுள்ள சூரியமண்டலத்தின் கேவலகும்பகப் பிரகாச வெப்பத்தாலும் ஆஜ்ஞைக்குமேல் ஸஹஸ்காமலம் வரையிலுள்ள சந்திரமண்டலத்தின் தன்னொளியாலும் ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு ஆவிநுபமாயெழும்பி ஸஹஸாரத்திலுள்ள பராகாசவெளியில் மின்னலிடி நுபமாகத்தோன்றி (பிந்து நாத தத்துவங்களின் ஊர்த்துவமுத சேர்க்கையால்) “அமிர்தவருஷினி” பென்னும் அருண்மழை பொழிந்தாலன்றி ஜீவாத்மாவக்கியல்பாயுள்ள தாபத்திரியம் நீங்காதாகி, அகினுண்ணின்று வளர்ந்து அறிவைமயக்கி ஆத்மாவைவருத்தும்.

ஆகையால் சமுத்திர ஜலமானது எப்படியப்பட்டி மேகங்களாகிப் பின்னர் மழையாகப் பொழிந்து உலகை (உயிர்களை)க்காக்கின்றதோ, அப்படியேபோல, உதிரத்திலுள்ள ஜலமானது வையோகத்தாலே கருணைமூகிலாகமாறிப் பின்னர் † அருண்மழைபொழிந்தாலன்றி ஆத்மாவைப்பற்றிய தாபத்தியங்களும் அவற்றாலுண்டாகும் “பசியும்” நீங்காது நிலப்பெற்று அறிவை மயக்கி வருத்தும்.

† Compare: “செம்பிற்கனிம்புபோல செங்குருதி தன்னில்தாயே” “அம்பரத்தாடுகின் அருனென்னுங்களிம் பொன்றுண்டு”.

“வசியமானால் கட்டழி பசியுங்காணு தசியுமாவாய்
நசியா திவ்வுடலங்காண் நாடித்து சேர்ந்தால்
பசியாதென்று சொன்னதுவும் பரமசுவியம்
நசியாத இவ்வுடலை நீயாது பாடே!”

—சித்தவாக்த.

“பசி நிலைநின்று வருத்தும்” என்னவே, பசி
நிலைநிற்பதற்கான காரணம் கூறவேண்டி. மழை
யின்மை உணவின்மையாவதையுணர்த்த அடு
த்தபாட்டில் மழையின்மையால் வரும்பயனைக்
காரண-காரிய தோரணையினுனே யுணர்த்து
கிறார்:—

(4) “எரி னுழாஅ நுழுவர் புயலென்னும்
வாரி வளங்குன்றிக் கால்.”

[உழுவர் ஏரானுமுழுதலையுஞ் செய்யார், மழை
யென்னும் வருவாய் தன்பயன் குன்றின்.—பரிமே
லழகநுரை.]

உழுவர் ஏருழுவதுஞ் செய்யாராக விளைவு
குன்றி உணவிலையாகு மென்றார். அதைக்
கேட்டு மழையின்மையின் கொடுமையைக்கண்டு
ஒருதலைச் சார்பான எண்ணங் கொள்ளாதபடி.
மழையின் ஆற்றல் மூற்றும் முறையே கூறு
வான், அடித்தபாட்டில்,—

5. “கெடுப்பதூஉம் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்

யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை.” [மற்றாக்கே
—என்றார்.

[பூயின்ன்கண் வாழ்வாரைப் பெய்யாது நின்று
கெடுப்பதூஉம், அவ்வாறு கெட்டார்க்குத்துணையாய்ப்
பெய்து முன்கெடுத்தார்போல் எடுப்பதூஉம் இவை
யெல்லாம் வல்லது மழை.—பரிமேலழகநுரை.]

“அடிக்குமொருகை அணைக்குமொருகை”
யென்றவாறு “கெடுப்பதூஉம், எடுப்பதூஉம்”
வல்லது மழை. அருள்வழிப்பட்டார்க் கித
னுண்மை விகசிதமாம்.

“அருளினால் நிறியாதொன் நிலையால்
மருளினால் நானெனச் செய்வதொன் நிலை
தெருளினால் நான் தெளிந்திடச் செய்யுமுன்
னருளினால் நிறியாதொன் நிலையே!”

“கெடுப்பதூஉம், எடுப்பதூஉம்” அருளினு
லன்றி வேறில்லை யாதலால்; அருள் வழிப்பட்டு
நிற்பார், அதாவது, “நானெனுமகந்தை தீர்ந்
தோராகி” எல்லாம் திருவருட் பிரஸாத மென்
ருப்பாருக்கு “அருவினை நேரொப்பு” நேர் தலால்,
அவர்களை நன்மைதிமையென்னும் அருவினையுஞ்
சேரா. எல்லாம் சடவுளின் திருவினையாடலாக
வுடன்பட்டு நிற்பார். ஆனால் அவர்கள் சக்தி
யற்றவர்களோ வெனின், இல்லை யில்லை, காரண
காரிய தோரணையுரைப்பான் உண்மையைஒதின
தன்றி வேறல்ல. விவேகிகள், மணிதீமகலையில்
சொல்லியபடி,—

“தெய்வத்தொழாஅள் கொழுநற்கெழுதெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேரும்.”—

என்ற முதுரை வழிப்பட்டு திருவள்ளுவர்
கூறியதின் “பொருளுரை”யான ஸ்ஷியார்த்
தத்தை யுணர்த்து உண்மையிறேறி யுய்வார்.
மழையின் வல்லமை கூறிப், பின்னர் அதன்
இன்றியமையாமையுங் கூறுகிறார்:—

(6) “விசும்பிற் றுளிவீழி னல்லான்மற்றாக்கே
பசும்புற் றலகாண் பரிது.”

[மேகத்திற் றுளி வீழற் காண்பதல்லது, வீழாதா
யின் அப்பொழுதே பசும்புல்லினது தலையையுங் காண்
டல் அரிது.—ஓரறிவுபிரும் இல்லை யென்பதாம்.—
பரிமேலழகநுரை.]

விசும்பிலிருந்து மழைத்துளி வீழ்தாலல்
லது ஒரு பசும்புல்தானும் தலையெடுக்காது.
“பசும்புல்”—“ஓரறிவுபிரி.” ஐம்பொறி புல
னில் “ஓரறிவு” ஆகிய ஸ்பரிசருணம் மாத்தி
ரம் அமைந்துள்ளது. லயக்கிரமத்தில் ருபரஸ
கந்தமெல்லா மொடுக்கிய விடத்தும் எஞ்சி
நிற்பது ஸ்பரிசருணமாம். இது மற்றமூன்றை
யுந் தன்னுளடக்கி நிற்கும். “மிஸ் ஹெலென்
கெல்லர்” (Miss Helen Keller) என்னும் ஒரு
அமெரிக்கமாதா, பிறவிமுத்தற்கொண்டே கேளா
ச்செவி, காணக்கண், பேசாவாய், முகராமுக்
குப்படைத்த நிர்ப்பாக்கியளாயினும், அவளது

ஸ்பரிசுஞானமொன்றினாலே அவனைப்பெற்றோர் அவனைத் தேற்றுவிக்க அவன் இப்பொழுது அந்த ஸ்பரிசுஞானமொன்றின் அநீதமான முதிர்ச்சியாலே மற்றப்பொறிகளில்லாக் குறையை நிறைவு செய்துக்கொண்டு தத்துவ ஞானம்பெற்றுக்கொந்தங்களும்கு எழுதியிருக்கிறான். மழையில் லாவிடில் பசம்புல்லும் தலையெடுக்காது, புலன் பொறிகளெல்லா மொடுக்கி சுத்தஜடமாகப் போம். கல்லொன்றே மழையின்றி யிருக்கத் தக்கதாக. எல்லாம் ஜடாத்மக மாய்விடுமென்பது பொருள்.

“உயிரெனப்பவே துள்ளிருந்தோங்குவது”.

“Evolution is the Law of Life”. அருளிலையாகின் அறிவுடன்கூடிய உயிருமில்லையென்பது பொருள்.

“ஓங்காரியென்பா எவனொரு பெண்பிள்ளை நீங்காதபச்சை நிறத்தை யுடையவன் ஆங்காரியுடைய ஜீவரைப் பெற்றிட்டிருக்காரத்தனே யினிதிருந்தானே.”

—திருமந்திரம்.

மழைமுகக் காணப்பயிர்போல் தாய்முகக் காண அறிவுயிர் தலையெடுக்காது. தாய் என்பது இங்கு “அருட்தாய் தன்னை”யென்று கொள்க. அது “ஆதியாய் கின்றஅறிவு”தானே யாகும்.

“அறிவார் பராசக்தி யானந்த மென்பர் அறிவார் அறிவுரு வாமவ னென்பர் அறிவார் கருமம் அவளிச்சை யென்பர் அறிவார் பரனு மவளிடர் தானே.”

—திருமந்திரம்.

காரியார்த்தமாயன்றி காரணத்திற்கும் (அருள்) மழைவேண்டு மென்பதைப் பின்வரும் பாட்டால் தெரிவிக்கிறார்:—

7. “நெடுங்கடலுத் தன்னீர்மை குன்றத் தடிந்தெழிலி தானல்லா தாகி விடின்.”

[“அளவில்லாத கடலும் தன்னியல்பு குறையும், மேகத்தான் அதனைக்குறைத்து அதன்கட் பெய்யாது விடுமாயின்.” தன்னியல்பு குறைதலாவது நீர்வாழியின்கண் பிறவாமையும், மணி முதலியன முத்து பவனம், படாமையும்.—பர்மேலகருணா.]

நாலிவாவிடத்து மாலே சிதறுண்டு போதல் போல, மழை (அருள்) இலாவிடத்து, அதுதற்குக் காரணமாகிய “நெடுங்கடலும் தன்னீர்மை குன்றும்.” “அறிவார் பரனுமவளிடந்தானே” பென்றதிறுமந்திரத்தினால் காரணங்கடந்த கடவுளும், பராசக்தி ரூப அருள்வடிவில்லையாயின் “தன் நீர்மை குன்றும்” என்பது பொருள் (லக்ஷியார்த்தம்). இதற்கு மேற்கோளாக ஸ்ரீமத் ஆதி சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் அருளிக்கொடுத்த செளந்தரிய லஹரி யில் முதல் மந்திரத்தைப் பார்க்க. அதன் மொழிபெயர்ப்பு இது:—

“சுவமெனும் பொருளும் ஆகிச்சுத்தி யொடுகேசரின் எத்தொழிலும் வல்லதாம் இவன் பிரித்திடினியங்குதற் குமரிதரிதென மறையிரைக்குமால், நவபெரும் புவன மெவ்வகைத்தொழில் நடத்தியாவரும் வழுத்துதான் அவனியின் கனெரு தவமிலார் பணியலாவதோ பரவலாவதோ.”

முதலிரண்டடிசுளாலே, “அறிவார் கருமமவளிச்சை யென்பர், அறிவார் பரனுமவளிடந்தானே” என்ற திருமந்திரோபதேசத்தினுண்மைதானே சுருதியுத்தி யனுபங்கொல் உறுதிப்பட்டது விளங்கும். இவ்வெழுபாட்டாலும் உலகம் நடத்தற் கேதுவாதல் கூறப்பட்ட தென்பர் மேலோர். நவவ்யூகரூபமான “நவபெரும்புவன மெவ்வகைத்தொழில்நடத்தியாவரும் வழுத்துதான்” என்ற பராசக்தியின் திருவடிமலிமையே ஏதுவாதலால் அதுதக் காரண காரிய தோரணைப்பற்றிக் காரியவுலகில் “வான்” = மழையாகக்கொண்டு சகஜஞானத்திருந்து கூறினார். “ஏகமேவாத்விதீயம்” என்ற கடவுளுக்கு, “அனைகம்” என்றும் “நவபெரும்புவன”

மென்றும் சொல்லற்பெற்ற நாமரூபப் பிரபஞ்சத்திற்கும் உபாகிபேதத்தினால் மட்டும் பேதமேயன்றி உண்மையிற் பேதமில்லையானும், இந்த உபாகிபேதமும் காரியகாரண தோஷையறிந்த யோகசித்தர்களுக்கும் சகஜஞானிகளுக்கும் கிருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸயக்கிரமானுசாரம் ஒன்றிலிருந்து தானே விரிந்து பரவியபின்னும் தலைகீழாகத்தானே யொடுங்குதலாகி அந்த ஒன்றில் தானே லயித்து நிற்பதால் “ஸர்வம் பிரஹ்மமயம்” என்கிற அபரோகூரணபூதி அவர்களுக்கு அப்பியால முதிர்ச்சியில் யாதொரு பிரயத்தனமுமின்றி தன்னிற்றினும் எல்லாம் தன்மயமாய் விளங்குகிறது. அப்பொழுது அவர்கள் வாய்ப்பிறப் பெல்லாம் ஸர்வவிவாக்காகின்றது. திருவள்ளுவமாலையில் நாமகள்தானே தான் முதலில் அதாவது படைப்புக்காலத்தில் நான்முகன் நாலிலிருந்து நான்கு வேதங்களையும் பாடி, பின்னர்மத்தியில் விராசர் வாயிலிருந்து பாரதம் பாடி, அதன் பின் “வள்ளுவன் வாயதென்வாக்கு” என்று சொல்லியிருக்கிறார். இதனாலே நான்மறை பூர்வவேதமென்றும், பாரதம் மத்திய வேதமென்றும், திருக்குறள் உத்தரவேத மென்றும் சொல்லியதாயிற்று. வேதமந்திரங்களை வெறும் குப்பைகளே மென்றும் போல, ஸ்தலபுத்தி தடித்தவர் மழைபெய்யா விடின புல்லும் முளைக்காது என்ற விஷயத்தைத் திருவள்ளுவர் கூறிவிட்டதென்ன அதிகுசயமோ வென்று புன்மொழி கூறுவர். அவர் விஷயப் பற்று அறவொழிந்த ஸஹஜஞானி பாதலாலும், யோகசித்தாராதலாலும், அவர் “திசையற்ற ரீர்போல் சிந்தைதெளிந்தா” ரிற் சேர்ந்தவர். “சித்தவிரகத்தி நிரோதன” சித்தியாலே அவ்வாறு சிந்தை தெளியப் பெற்றுக்குப் “புரையற்றிருந்தான் புரிசடையோனே” யென்ற திருமந்திரப்படி, அவருக்கு எல்லாம் பரிபூரணமாகவே அறிவிற்ப்பட்டது. ஆகையால் அவரது வாய்ப்பிறப்பெல்லாம் பரிபூரணமாகவே யுத்தம் செய்து கொள்ளற் கேற்றனவாம்.

வானம்வறக்குமேல் “உருவத்தாலாயபயனு”
மீலை.

இவ்வேழுபாட்டாலும் உலகு நடத்தற்கேதுவாதல் கூறி இனி அறம் பொருள் இன்பமாகிய புருஷார்த்தங்களுக்கும் வான் (மழை) இன்றியமையா வென்பதையெடுத்துச்சொல்கிறார்.

(8). “சிறப்பொடு பூசனை செல்வது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கு மீண்டு.”

‘வானம் வறக்குமேல்’—மழைபெய்யாதாகில் வானோர்க்கும் ஓய்வுலகில் சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது. நித்திய நைபத்திக தாமங்கள் பிறழ்படுவதால் தேவபூஜைகளும் தவறுபடும் என்றார். “அவனியின் கண் ஒருதவமிலார் பணியலாவதோ” என்றதனால் தவப்பயன் பெற்றான் மிறவார் பாசக்கியின்பு தானே வணங்க வல்லாராகார் என்றார். இவர் அஃதோடு நில்லாமல், அருண்மழை பெய்யாதாகில் பார்த்தமான தேவபூசனைகளும் மல்ல, அபார்த்தமான தேவதாபூசனைகளும் நடவாது என்றார். ஏனெனில் உலகம் இருளடைந்துபோனால் வானோர் பூசை நடவாதோடு உலகின்கண் தானம், தவம் இரண்டும் தங்கா; அதனால் இல்லறம், துறவற மிரண்டும் கெட்டுப்போ மென்பான்,—

9. “தானம் தவமிரண்டு தங்கா வியனுலகம்
வானம் வடிங்கா தெனின்.”—என்றார்.

தானம் என்பது பார்த்திரமறிந்து தீவினை விட்டெட்டிய பொருளைக் கொடுத்தல். தவம் என்பது ஸஹயமறிந்து தீவினை விட்டோட்டிய மனதை விஷயத்திற் செல்லாது தடுத்துக் கட்டல். ஏனெனில் மழைபெய்யாதெனின் அருள் (ஜீவகாரணம்), பொருள் (உலகின்பங்களை யனுபவிப்பதற்கான பொருள்) இரண்டும் இல்லாம். “அருளிலார்க்கில்லை யவ்வுலகப், பொருளிலார்க்கில்லை யிய்வுலகம்” என்ற வாசகப்படி,

† “தருமம் பொருள்காமம் விடெனா நான்கும்
உருவத்தாலாய பயன்.”—சுவைகுறள்.

மழையில்லையாயின் மச்சங்கள் இகபரசுகமிரன் டெங் கெட்டபுதிவர் என்று சொல்லியதற்குக்காரணம் பின்வரும் பாட்டிற் சொல்கிறார்.—

10. “சீரின் தமையா துலகெனின் யார்யார்க்கும்
வானின் தமையா தொழுக்கு.”

எவ்வகை மேம்பட்டார்க்கும் நீரையின்றி உலகியல் முறையான (பேக பேகக்கியங்கள்) அனையாதென்பது வெளிப்படையாதலால், வானையின்றி ஸாதனமான ஒழுக்கங்கள் அமைபா.

ஆதிக்கியமான ஸ்வர்க்காதிபோக உலகின் பங்களுக்குப் நித்திய நீர்மலாசாரமான ஸநாதாவொழுக்கத்துக்கும் வான் (மழை) அவசியம். எப்படியெனில், ஒன்றிற்கு நீர் இன்றி யமையாதுபோல் மற்றொன்றுக்கு மழை இன்றியமையாதது. சிற்றின்பம், பேரீன்பவிரண்டுக்கும் வானோபாதிபினால் மட்டும் பேதமே யன்றி ஆக்மார்த்தமான இன்பக்கத்தில் பேதமில்லை. காரணகாரிய பேதத்தாலுண்டான பேதத்தை மழைநீர் என்கிற காரணகாரிய வஸ்துக்களால் எடுத்துக்காட்டி முடித்தார். காரியப் பிரபஞ்சத்தில் எப்படியோ அப்படியே காரணப் பிரபஞ்சத்திலும் சகாவொபாக்களுக்கு இன்றியமையாத காரணமொன்றுண்டு. அனுகாரியத்தில் நீர்போல் காரணத்தில் மழை. வியஷ்டஜீவன் நீரின்றி யுலகியல் அறிபாததுபோல, சமஷ்டி ஜீவனுள் மன்குலம் மழையின்றி ஸநாதமான பிரசிருதி தர்மத்தை யுணர்வதில்லை. ஏனெனில், உலகின்பப்பொருள்களுக்கு நீரில் உற்பத்திலயம் இருப்பதுபோல, ஸநாதமான பிரசிருதி தர்மமான தத்துவப்பொருள்களுக்கு கிரிவொடுக்கமென்னும் “Law of Evolution & Involution” ஸூசகரத்தில் உற்பத்திலயம் உண்டு. மழையின்லையிழல், அந்த ஸூசகரதம் “செல்லாது தெற்றிற்று கின்றது.”

“இம்மேவருண ச்ருதிஹவம்.”

இவ்வாறாக முன்னர் “கடவுள் வாழ்த்து”க் கூறியபின்னர் “வான்சிறப்பு” என்னும்தலைப்

பின்சிறு கடவுளின் திருவருட் சக்தியைச் கூறுவான் வேதத்தில் வருண சபத்தால் அதிகப்பட்டு ஆவரணசக்தியோடு கூடிய பரமாத்மாவான் சப்தாந்த வசியமான “மழை பொழிதற்” பெயரால் கடவுளின் ஆவரணசக்தியின் சிறப்பைக் கூறினர்.

கடவுளை வாழ்த்தி அவரிருப்பிடம் கூறுகிறதில் “பேரைச்சொல்லி ஸநாதமறைத்த” தொக்கும். “மலர்மிகையேகினான்” கடவுளிருக்குமுர் அண்டத்தில் வானும் பிண்டத்தில் சிற்றும் பலமு மாதலாலும், அந்தவானின்றியிழவது (அருள்) மழையாதலாலும் அதன் சிறப்புக் கூறினர்.

“மலர்மான் துணைவன் முக்களவர்
சின் மலரியிடத்தான் ஸநாதமறைத்
நிலாநீர் அங்கேத் தநாநாமல் எனகவுட்
தியாகத் செம்பிறி முறைப்பெயி
அவ்வான் முத்தகைத் திவ்வானையும் ஸநா
திக்கியெனின் முறைத்து
மலர்குள அழித்துத் தவிர்த்தல் போர்
வந்த சகலம் மலர்மான்.”

என்றதனால் கடவுளைத் தியானஞ் செய்ய முறைப்பிடினான் குறிக்கப்பட்டது.

இங்கே குறிப்பிட்டவாறு தவிரோபாசனை செய்து கடவுளைக்கண்டு வழிபட்டு, அறவழியேறின அவரிருக்குமிடத்தையும் காட்ட வல்லார் முற்றத்தாற்றத் முனிவாதலால், வான் சிறப்புக்குப்பின் நீத்தார்பேருமை யென்னும்தகாரம் இயல்பினுனை கின்றது விவஸ்கும்.

எழுத்தினத முதலெழுத்தோகும் “ஆதிபகவன்” முதலாகவுடைய உலகியல் கூறுவான் அந்த “ஆதிபகவனின்” அனுகாரணமான கடவுள் வாழ்த்துக்கூறிய பின்னர், அவ்வொருத்தலாத முதலெழுத்துப் பதித்துள்ள எடலாத் வட்டின் (சிறகாசத்தின்) தலைமை” என்சிறப்பு அதிகாரத்திற்குரியதன் பின்னர், “எடலாத் வட்டினுள்ள எழுதாக் காரம்வாசுகம்” வல்லான “நீத்தார்பேருமையை” க்குத்தொடங்குகிறார். பிறகு அவர் சாக்னை பற்றிக்காதித்து கின்ற “அழன்வலியுணர்ந்தவம்” இப்படியே காரணகாரிய கோணமுறையானே பொருத்தும். ஒம்தத்தல்.

Easy lessons in Economics.

Lesson V. Wages.

குடிவாழ்க்கை.

பாடம் V. கூலி.

கூலி என்பது நாம் செய்யுமி வேலைக்குத் தராமாகப் பெறும்பொருளே எனலாம். மன்றவெட்டியை வெட்டுவோரும், கோடாரி எடுத்து உடைப்பவரும் பெறுவதுமாத்திரமே கூலி என்று எண்ணமுடியாது. பித்தலை, செம்பு முருகியை தட்டைவாங்கிப் பாத்திரமாகச் செய்து விற்கும் கம்மாளன் தான்விற்கும் பாத்திரத்தின் மூலமாய்க் கைம்முதலோடு கூலியையும் பெறுகிறான். துணியைவாங்கி சட்டையாகச் செய்து விற்கிறான் தான்விற்கும் சட்டையின் மூலமாய்த்துணியின் விலையுடன் தைக்கும் கூலியையும் அடைகின்றான். பூமியை வாரம் அல்லது குத்தகைக்கு அடைத்துவிடும் சொத்தக் காரனும், சாகுபடி சரியாய் நடத்தப்படுகிற தானென்று தினமும் பூமியைச்சுத்திப்பார்த்து வரும் வேலைக்கு தான் பெறும் தானியத்தில் சிறிதுபாசத்தை கூலியென்று மதிக்கவேண்டியதே. பட்டுமார்க்கானுக்கும் நெய்திறசேட வுக்கும் முதலீடு கட்டினாக் கொடுத்துதவும் சாகுபடி, முதலியவர்கள் தின்று விடாமல் பார்க்கவும், அவர்கள் செய்த துணிகளை வசூல் செய்யவும், தாங்களும் தங்கள் காரியஸ்தர் மூலமாய்ச்செய்யும் வேலைக்கிடாக், தங்கள்முதலுக்கு வட்டியுடன் கூலியையும் எதிர்பார்க்க வேண்டியவனென்றான். இராஜாக்கள் தந்தியோகஸ்தர்களுக்கு கிடைக்கும் சம்பளமும் வக்கீல்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் தொகையும் கூலியென்றே கருதவேண்டும்.

பாலங்கள் கட்டவும், பாதைகள் டோடவும் ஒப்பந்தங்கள் பெறும் தனவான்கள் அதிக இலாப மடைவது சகஜமானாலும், அந்த இலாபத்தில் ஒருபாகம் அவர்கள் போட்ட முதலுக்கு வட்டியாக, மற்றது அவர்கள் செய்த மேற்பார்வைக்குக் கூலியேதான் மறத்தப்படியன்று. இவ்விதமாக எத்தொழிலுக்கும், திரேக சிரமமும் புத்திகூர்மையும் அவசியமாயினும் அதற்கு சடாகப் பெறுவது கூலியேயாகும். கூலியென்பது பெரும்பாலும் பணமொன்றையே குறிப்பது வழக்கம். நெய்திறன் நெய்துணியைக் கூலியாக அடைந்தாலும், அவன் அந்தத் துணியைச் சரியாபித்திரேக கூலியையெடுத்து நன்கு அவசியமான உணவுப் பொருள் முதலிய வற்றைப் பெறுதல்வேண்டும். பெறும் கூலியாகிய பணம் பணமாகவே யிருந்தால் மீரயோகம், மற்றதாகுமா தவால் அதற்குபதிலாகவடையும் உணவுப்பொருள், ஆடை, இருப்பிடம் முதலிய ஜீவனத்திற்குரிய சாதனங்களையே கூலியென்று கருதவேண்டியிருக்கிறது. இச்சாதனங்களைப் பெறுவதற்கே ஒவ்வொரு வேலைக்காரனும் பாடுபடுகிறான்.

ஒரு குடும்பஸ்தனுக்கு ஒரு வருஷத்தில் தனது குடும்பத்திற்கு 200 ரூபாய் போதுமானதாயிருக்கலாம். மற்ற சில வருஷங்களில் அது எட்டுமாதத்திற்கும் போதாததாக ஏற்படுகிறபடியால், மனிதருக்கு அவசியமான சாதனங்களின் விலையில் ஏற்றத்தாழ்வை முக்கியமானமென்று கருதவேண்டியதாகின்றது. உணவுப்பொருள், ஆடை, இருப்பிடம் முதலிய அவசியமான சாதனங்களுக்கு விலை ஏறியிருப்பதற்குத், தருந்த விதமாய் வேலைசெய்யும் கூலிக்காரனுக்கு கூலிகிடைப்பது சியாயமாக விரும்பக்கூலியையே நம்பியிருக்கப்பட்ட பலருக்கு அதுசரியாகக் கிடைக்கிறதில்லை யென்ற கூக்குரல் எங்கு மொரேவிதமாயிருக்கிறது. வாஸ்தவத்தில் இருபது வருஷத்திற்குமுன் 15 ரூபாய் மாதசம்பளத்திலிருந்த ஒருவர் தன்

குடும்பத்திலுள்ள ஐந்து நபர்களைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு மரியாதையாக ஜீவனஞ்செய்து சிறிது கைமுதலிற் செர்த்துவந்தார். இப்பொழுதோ அதே 15 ரூபாய் மாதச்சரப்பாத்திலுள்ள ஒருவர் மனைவியும் தானாகிய குடும்பத்தைக் காப்பாற்ற அசந்தனுக்குக் கட்டப்பட்டிருந்த இரப்பாட்டினி கிடக்கிறது. இதனால் கூலிக்காரர்களுடைய கூலி உயரவில்லையென்றும் அவனுக்கு அவசியமான பொருள்களின் கிடைப்பானது எளிதாயிற்றுத் தென்றும் விசிதமாகின்றது.

முதலாளி யொருவன் பிறனுக்குத் தகுந்த கூட்டிவீட்டில் கட்டிக்கொடுத்து, முதல்பொருள் வழியை கவனிப்பது வட்டியைப் பெறுகிறான். அம்முதலாக்கொண்டு, தானே ஒரு கொழிதில் செய்வானாயின், முதலுக்குவட்டியுடன் தொழிலிலுள்ள அபாயத்திற்குத் தக்கபடி கூலியும் பெறவேண்டியவனுக்கின்றான். ஆதலால் முதல் நம்மிடமுண்டாயின் சிரமமின்றி கிடைக்கக் கூடிய வட்டியையும் சிரமத்திற்குத் தகுந்த இலாபமாகிய கூலியையும் பெறலாமென்பது தின்னாம். ஆனால் திரும்பப்பட்டதொழிய கூலியாகிய இலாபம் கிட்டாது.

ஒவ்வொரு முதலாளியும் தன்னிடம் வேலை செய்யும் கூலிக்காரனுக்கு அவனுடைய சத்திற்குத் தக்கபடி கூலிகொடுப்பதாக சொல்லுகிறார்களென்றி குறைத்துக்கொடுப்பதாக சொல்லுகிறார்களில்லை. தன் ஜீவனம் சுமமாக நடப்பதற்குத்தகுந்த அளவு கூலியெறுகிற கூலிக்காரன் அவற்றிற்குத்தக்க வேலைசெய்கிறதில்லை பென்று சொல்லமுடியாது. வேலைக்குத்தக்க கூலியை முதலாளி தன்னிடம் வேலைசெய்கிறவர்களுக்குக் கொடாவிட்டால் கூலிக்காரனுடைய மெய்வலி குறையும். மெய்வலி குறைவேலைத்திறமையும் குறையும். ஆகவே முதலாளி தன்னிடம் வேலைசெய்யும் கூலிக்காரனுக்கு அவன் தேவையான குன்றாவண்ணம் கூலிவனம் செய்வதற்குத் தக்ககூலியுடன்

உற்சாகமும் தென்புமுண்டாகி, சற்றுக்கூடு பொருள் செர்த்துவைக்கத் தகுந்த வீதம் வருஷவாரி இலாபமாகவாவது, கூலியுடன்சற்றுசேர்ந்திப்பவது கொடுக்கவேண்டும்.

இங்கிலாந்து அமெரிசா முதலிய தேசங்களில் பெரும் முதல்வைத்து தொழில் செய்வோர் தங்ககிடம் வேலைசெய்யும் கூலிக்காரர்களுக்குத் தகுந்த வீதமாய்க் கூலிகொடுப்பதுடன் வருஷவாரி வரவு செலவுகணக்குகளைப் பார்த்து முடிவு செய்யும் பொழுது, முதலாளி தான் போட்டிருந்திருந்த முதலுக்கு வட்டியை மட்டு மெறித்துக்கொண்டு, ஒவ்வொரு கூலிக்காரனையும் செவ்வையாகக்கவனித்து, கல்பாணமாகாதவனு மிருந்தால் அதற்கென்று ஒரு தொகையும், வீடு இல்லாதவனுமிருந்தால் அதற்கென்று சிறிது தொகையும், குழந்தை குட்டிக்கொண்டு சிறிது தொகையும், குழந்தை குட்டிக்கொண்டிருந்தால் அதற்கென்று சிறிது தொகையும் கொடுத்துதலுவதன்றி, அவர்கள் உல்லாசமாக விளையாடுவதற்கு வேண்டிய பந்தாடி மேடை முதலியவைகளையும் அறிவு பெருக்கத்திற்குத் தக்க புத்தகங்கள், பத்திரிகைகளை முதலிய வைகளையும், கூலிக்காரர்களின் பிள்ளைகளுக்கும் பெண்களுக்கும் படிக்கத்தகுந்த பாடசாலைகளையும், தங்கள் தொழிற்சாலைகளுக்குள் அமைத்தும், அவர்கள் நோயின்றி சுமையிருக்கும் பொருட்டு வைத்திப்பசாலைகளை ஏற்படுத்தி வருஷத்தாண்டு இலாபக்கொடுப்பித்தும், கூலிக்காரர்களின் தேக்கசமூகம் மனவுற்சாகமுமே தன்னைமுதலாகிய பெருந்தொகையானது போடப்பட்டிருக்கும் பத்திரமான இரும்புப் பெட்டி பென்று கருதுகிறார்கள்.

வித்தேசத்திலோ, சூயஸ் தனக்கு வேண்டிய கரிமண்ணை வேண்டிய அளவு தூங்கிவைத்து ஒட்டிக் கொண்டுவந்து மண்ணைவிட்டி வாசலிற் தள்ளிக்கொண்டும், வண்ணுன் தன் மோழிநையை சுமக்க முடியாத அளவு ஆற்றி விருந்து சுமத்திக்கொண்டு வந்து விட்டில் இ

க்கிக்கொண்டும், நன்றி இன்றித் தனது இடது காலால் இடக்கொண்டு புதைத்து, தெருவழியில் குப்பையைப் பொறுக்கித் தின்னுப்படி ஓட்டி விடப்படுகிற சமுறைக்கும் ஈனமாய் வேண்டிய வரையில் வேலையை வாங்கிக்கொண்டு ஈனமிரக்கமின்றி, குறைந்த கூலியையும் சரியாய்க்கொடாமல் கூலிக்காரர்களை வருத்தி வாட்டுகிறார்கள். அப்படி நடந்தினால் கூலிக்காரர்கள் தேகமனை உறுதியாகவும் உற்சாகத்துடனும் வேலைசெய்வதெப்படி? அவன் நிலையாக நின்று வேலை செய்வதென்பதன்? முதலாளி இலாப மடைவதெவ்விதம்? தொழில் செய்கிறபொழுதும் தேசம் முன்னுக்கு வருவது மெய்வாறு? கூலிக்காரர்கள் எவ்வித தொழில் வீர்த்திக்கு முக்கியமென்பதைக் கருதாதவர்கள் நீடித்த காலம் முதலாளிகளாவார்கள்.

T. C. வெங்கடரமணய்யர்.

THE "MENTAL CAUSE"—

Secret of the "Mental Science" Cure.

“மனமாயை” என்னும்

“மார்புஜாலவித்தை.”

—

“மனமாயை மனமாயின்மாயை மயக்க மனமாயை தான்மாய் மந்தென்று மில்லை, பின்மாய்வ தில்லை பிதற்றவும் வேண்டாத நனமாய் திருப்பது தத்துவம் தானே.”

—திருமந்திரம்.

“மெய்யெல்லாம் மையலாள் மயக்கமற் செப்ப [வாமே.]

—சிந்தவாக்கு.

யக்கத்தை புண்டிபன்னுவது மாயை. இந்த மாயையின் சக்தி விருவிதமாம். ஒன்று உள்ளதை மறைப்பது; மற்றொன்று இல்லாததை உண்டுபோல் தோற்றுவிப்பது. இந்த இரண்டும் உலக விபவஹாரங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருக்கிறது. இவ்விண்ணமற்றால் விபவஹாரமுமற்றது. இதுபோது, இதன் சிறப்பி லக்கணமே மேந்திசைபார் 'Mental Science' என்று சொல்லும் மனதைக்கொண்டு தேற்ற வியாதிக்களைச் சொல்லும் செய்யும் முறை யேற்பட்டதற்குக் காரணம். இதைக் காரியத்தினுப யோகிப்பதில் எத்தனையோவித தந்திரங்கள் உண்டு. அவற்றை பெல்லாம் வரையறுத்துரைப்பதில் பிரயோசனமில்லை. ஏனெனில், ஒன்று ஒருவருக்குப்பலித்தால் அதுவே பெல்லாருக்கும் பலித்தும், என்றுசொல்லக்கூடாது. கூடமாயுள்ள மந்திரத்தை புள்ளபடியுணராமல், தந்திரத்தை மந்திரமுபயோகிப்போர், மதியிழந்து, சுதியிழந்து, சினைக்கும் வழியிழந்து பரிதாபிக்க வேண்டுகிறார்கள். சொற்பவாலந்துக்கு ஏதோ ஜனங்களை யேமாற்றிப் பணம் பறிக்கலாம். ஆனால் சக்திசக்தி அவர்களுடைய குது வெளியாகிவிடும்.

“மந்திராஜாய வித்தமேலும், மஹாமந்திராய சிமலி, தன்னோமந்திரப் பிரசோதபாத்”—என்பது மந்திரங்களை புபயோகிக்கும் உண்மை வழி.

[1] முதலாவது “மந்திராஜா”வை யறிந்து கொள்வோமாக !

[2] பிறகு “மஹாமந்திரத்தை” தியானிப்போமாக !

[3] மந்திராஜாவை யறிந்துக் கொண்டு மஹாமந்திரத்தை தியானித்து தியேயாகாரமானபின் அந்தமந்திர சக்திபானது நம் கருவி

கரணத்தொடைய புத்தி, மனசு, முதலானவைகளையும் சுரோத்திராதி இந்திரியங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யட்டும்.

இப்படி பிரகாசிக்கச் செய்தபின் அந்த மந்தரசக்திபானது உபாலகனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாய் நிற்கும். தந்திரயோசனத்தை நாடாது உத்தம சிவனுயிருந்தால் அம்மந்திரசக்தி அவனுக்கு வசப்பட்டு நிற்கும். ஸ்ரீசங்கரபகவானுக்கு சாரதாதேவி வசமானதும், ஸ்ரீ வித்யரவிய ஸ்வாமிகளுக்கு காயத்ரீதேவதை வசமானதும், அவர்கள் அத்தேவதைகளின் தரிசனமே பூரணதிருப்தியைக் கொடுத்ததென்று இருந்ததனால்தான். காமியதபவிகளுக்கு இச்சித்த பலனைமட்டும் கொடுக்கும் முன்னவர்களுக்கு “மந்திரதிருஷ்டா”வென்று பெயர். காமியதபவிகளுக்கு இச்சித்த காமியமட்டும் பழிப்பதால் அவர்களுக்கு மந்திரவாதிகளென்று பேர். மந்திரதிருஷ்டாக்களான மஹான்கள் லோகபரிபாலனாந்தம் மந்திரசக்தியைப் காமியத்திலுபயோகிக்க மனமுலப்படார்களாயின் அவர்களுக்கு “மந்திரசித்தர்கள்” என்றுபெயர். இவர்கள் பிரதிபலனை நாடாது லோகோபகாரமாகவே பெதைபுடும் செய்வர். “உருநிலாகும் வித்திபெய்நாம் உலகத்தோர்க்கே”யென்பது அவர்களுடைய மேலான ஓகாண்கள்.

மந்திரத்தை உபயோகிக்கத் தந்திரசாதனம் வேண்டும். மந்தரமும் தந்தரமும் உயிருடல் போலவும், தேவமி தேஹம்போலவும் இணையரியாத சம்பந்தமுள்ளது. ஒன்றிலென்று ஒடுங்கி விரிந்து தோன்றி மறையுமேயன்றி இரண்டையும் வெவ்வேறாக துவைதப்படுத்திப் பிரித்தல் ஆகாது.

“மனம் ஒருவழிப்பட்டது மந்திர”மானால், அது ஒருவழிப்படுமார்க்கம் தந்திரமாம். “மற்றொன்று மற்றொன்று மனோபவம்” என்றபடி பழிர்முடிப்பட்ட மனது ஒன்றைவிட

டொன்று பற்றித்திரியும். அப்படித்திரியும் மனம் “ஒருவழிப்படுங்கால்” அது பழிர்முடி விட்டுக்கொண்டி “அந்தர்முடிப்பட்டு” ஏகாசகித்தத்தினால் சூக்ஷ்மவடிவாகி, “பற்றொன்று பற்றொன்று பவோபவம்” என்கிறபடி அதன் சூக்ஷ்மவுணர்ச்சியால் அந்தர்லக்ஷ்யமான ஒன்றையே பற்றிநிற்கும். இப்படித் திரும்பிய மனம் லயக்கிரமப்படி ஒன்றைவிட டொன்றில் ஒடுங்கி காமியகாரணத் தொடர்ச்சிக்கொடுமென ஆகிகாரணமான பிந்துவில் ஒடுங்கும்.

இப்படியாகக் காமியவுலகம்எழும் ஒன்றொன்றாக ஒழிய இவையெல்லாமொழிந்த காமியப்பாமாம் “ஒழிவி” ஒடுங்கியமனம், அந்தச்சூனியவெளிதாண்டி காரணவுலகம் உட்பிரபஞ்சங்கள் ஏழையும் விசாரித்துத்தன்னி காரணப்பாமாம் “கடுவேளி” தன்னில் ஒடுங்கிச் சற்று இணைப்பாறிய பின்னர் அதுவுங்கடந்துள்ள “காமியகாரண வாசனைப்பற்று”நானும் பொறுதாதி சாந்தோபசாரத்தத்தையாடி அஃதையும் விட்டொழிக்க, யோச்யுமிகளேழும் உபசாரத்தத்தைத் தரும் சித்தவெளியாகி, “சூதி”யென்று சொல்லும் “மனஉபாதி” நீங்கி, நித்தமுத்த நிர்மலசுத்த சாந்தி” சித்திக்கும். இஃததைத் திருமுலதீதவர் ஒரு திருமந்திரத்தில் வெகுஅழகாய் உபதேசிக்கிறார்களா:—

“காமியமேழுங் கரத்திமொழையுள்
காரணமேழுங் கர்க்குங்கடுவேளி
காமியகாரண வாசனைப்பற்றப்
பாணவுமுப சார்தப்பரிசிடே.”

காமியகாரணநோனை யுணர்த்தும் வழியொன்றெதுவோ அஃதே “தந்திரம்” என்று சொல்லப்படும். இது மந்தர சப்தார்த்தம் சித்தரகுப்தமாய் (இரகவிய சித்திரகுப்தமாய்) விளங்கும் வைபவத்தை விளக்குவதாம். சித்தரகுப்தமாயுள்ள இந்த சூக்ஷ்ம ரகவியத்தை “எடலாத எட்டிலுள்ள எழுதாநூலாம் வாசிக்கலாம்” என்றுண்மை யோதிய மந்தர திருஷ்ட

டார்கள் மாத்திரமே யறிவார்கள். அவர்கள் தம்மையடுத்த சந்தேகப்பால் வைத்த கருணை மிகுதியால் அந்த குப்த வித்யையை ஸ்பஷ்டமாக விளக்கிக்காட்டும் பொருட்டு அவைகளை யந்திரங்களில் அடைத்து “யந்திர ஸ்தாபனம்” செய்வார்கள். “உடல்மே லுயிரிவர் தொன்றுவ தியல்பே” என்ற இலக்கண ருத்திரப்படி சித்தரூப்தமாயுள்ள மந்திரசக்திகள் அவற்றின் இயல்புநிகராக வமைக்கப்பட்ட “யந்திரங்கள்” தன்னில் வந்தொன்றுவதானது “பிராகிருத தர்மம்” என்னும் “இயல்பாம்.”

“சந்த்ராஜாயவித்மஹே, மஹாதந்த்ராயதீமஹி,
தன்ஜேதந்த்ரபரோதயாத்.”

தந்த்ராஜாவை யறிந்து, மஹாதந்த்ரத்தை தியானம் செய்து தியேயாகாரமானபின், அந்தத் தந்த்ர ஸ்வரூபமான சித்தரூப்தவித்யை நமது கருவிகரணங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறது என்பது இதன் கருத்து. அப்படியே யந்த்ரபூஜைக்கும் பந்த்ரசித்திக்கும் அமையும்.

இப்படியாகத் தந்த்ர மந்த்ர யந்த்ரங்களெல்லாம் “ஆதியாய்நின்ற அறிவு” ஒன்றின் “ஆபாஸமாக” (பிரதிபிம்பரூபமாய்) உற்பத்தியாக, அந்த “ஆதி”யிலிருந்துண்டான முதல் விபாதி “பிறப்பு” என்றுசொல்லும் நிராபிணியாம்.

“பரமாய சக்தியுட் பஞ்சமா பூதத்
தாமாதித் சேஷம் பிறப்பு.”

என்னும் குறையியால் ஒளவையார் ஆதியிலிருந்துண்டாகும் முதல் விபாதியைச் சொன்னார்.

“ஓஷபரிச முருவஞ் சுவைநற்றம்
ஆஷபடுத்து மனது.”

ஆதியாய் நின்ற அறிவிலிருந்து இச்சாமாத் திரத்தானுண்டான “பரமாய சக்தியிலிருந்து குணபேதத்தால் ‘பஞ்சமாபூத’ ஸ்வரூபபஞ்ச

கிருத்தியங்களுண்டாக, அதனுல்பிறப்பும், அந்தப் பிறப்பிலிருந்து கர்த்தா போக்தா வென்கிற எண்ணத்துக் கிருப்பிடமாகிற “நான்” என்னும் அஹம்பாவ “ஆசை” யுண்டாக, அந்த “ஆசை”யானது பிறப்பென்னும் “ஆவரணம் மூடிய அறிவை” சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, ரஸ, கந்தம் என்கிற பஞ்சதன்மாத்தராவியமாம் “சேற்றில்” அழுத்திவிடுகிறது. இந்த அவஸரத்திலே உருவமேற்பட்டு உபாதியுமேற்பட்டுப் போய் விடுவதால், “சிதாபாஸனா” ஜீவன், புருஷார்த்தங்களைத் தேடியிலேகொண்.

“தருமம் பொருள்காமம் வீடெனு நான்கும்
உருவத்தா லாய பயன்.”

இனி பஞ்சிகரண விதியால் “சிவமூர்த்தியை” “திருமூர்த்தியாக” “தானுக்களே மும்” “அஷ்ட மூர்த்தங்களும்” உண்டாக ஸம்ஸாரவிருக்தம் முளைத்துக்கொண்டது பலத்துப் பூத்துக் காய்த்துப் பழுத்து “விந்து” வெணும் வித்து வீட்டு நிற்கிறது.

“இவையெல்லாம் கூடி யுடம்பாய வென்றி
னவையெல்லா மானது வித்து.”

விந்துவாகிய இந்த வித்திலிருந்து பின்னும் பிறப்பாகிய விருக்தம் முளைத்துக் கொண்டது வளர்ந்து “உடம்பாய வென்று” ஆகிறது.

இப்படி “ஆதியாய் நின்ற அறிவு”தனில் வசிக்காநின்ற பரமாய சக்தியுட் பிறப்புத் தோன்ற, அது “உடம்பாய வென்று” அந்த உடம்பின் தத்துவங்க ளெல்லாம் சேர்ந்து “விந்து” வாகி, அதனிலே பின்னும் பிறப்புக்கு வித்தாயிருக்கிறது.

“உடம்பாழிந்தால் உயிராழிவார்” என்னும் திருமந்திரப்படி, உடம்பாழிந்தால் உயிராழியும். ஆனால் உடம்பாழியின் அது விந்துவாத லாலும், விந்து வென்பது மாத்நின் வித்துப் போல “உடம்பாய வென்றினைவை யெல்லா

மானதா” யிருப்பதாலும், விந்துநாசத்தாலன்றி உடம்பு அழியாது. விந்துவுக்கு நாதத்தில் ஒடுக்கம் மானதால், “அழியாதில்வுடலங்கான் நாதபிந்து சேர்ந்தால்” என்ற மூதுரைப்படி, அது நித்திய தத்துவமாகிறது. “தனையாய்ந்திருப்பது தத்துவந்தானே” என்ற திருமந்திரப்படி. அந்த அழியாத தனையாய்ந்திருப்பது “தத்துவம்”—தத்பத, துவம்பத லக்ஷியார்த்தஸ்வரூப பிரஹ்மாத்மஸீக்கியத்தைக்குறிக்குமேர் நித்திய வஸ்துவம்.

“தத்துவ மெங்குண் தத்துவ னங்குண்” என்ற திருமந்திரோபதேசத்தால், ப்ரஹ்மாத்ம ஐக்கிய ஸ்வரூபமாகிய ஸ்ரீசக்தி என்னும் காரணதேவத்தில் தத்துவகாரணான தத்துவனை [கடவுளைக்] காணலாம். தத்துவங்க ளெல்லாம் கடந்தவனாதலால் அவனுக்குக் கடவுள் என்னும் திருநாமமமைந்தது.

“அறிவார் பராசக்தி யானந்தமென்பர்
அறிவார் அறிவுரு வாமவளைப்பர்
அறிவார் கரும மவளிச்சை யென்பர்
அறிவார் பரனு மவளித்தானே”.

என்னும் திருமந்திரோபதேசத்தால், பிரஹ்மாத்ம ஐக்கிய ஸ்வரூபமான “ஆனந்தமே பராசக்தி” யென்று ஞானமூர்த்திகளான பெரியோர் சொல்வர். “ஆதிபாய் நின்ற அறிவு” என்ற ஞானையார் வாக்கியத்தால் அவள் “அறிவுருவி” யமர்ந்துள்ளாளென்றதும் பிரசித்தம். பிறப்பு முதலான ஸம்ஸார கிருஷ்டம் அவளுடைய சக்தியினாலேயே யுண்டாவதால் “கருமமவளிச்சை” யென்றார். தத்துவமாயுள்ள அவளுக்குள்ளே தத்துவனான கடவுளிருப்பதால் “பரனுமவளித்தானே” என்றார். காரியவாதிகளான நவீன நாகரிகப்புஞ்சுக்கள் இவையெல்லாம் தெரிந்து என்னத்திற்குப் பிரயோசனமென்பர். யாவத் பிரயோசனமும் இதனுலேயேயென்று இதிஹாஸ்யூர்வமாய்க் காட்டுவோம்.

கைலையங்கிரியில் ஸ்ரீசங்கரரோடு அந்தநாள் சுவரியாயமைந் திருப்பவர் “பரமாயசக்தி” யென்று சொல்லிய பராசக்தி. அந்தப்பராசக்தி தானே “உடம்பாயலொன்று” ஆனால் அவளுக்கு “சங்கரபார்வதி” யென்றுபேர். அப்படியென்றால் “நன்மையையே செய்பவளான பர்வதராஜபுத்திரி” யென்பது வாச்சியார்த்தமாம்.

இங்கே லக்ஷியார்த்தம் கூறில்,—

“நன்மை” யென்பதற்கு லக்ஷியார்த்தம் “பரசிவம்”. அப்பரசிவத்தைக் காட்டிக்கொடுப்பதாம் தொழிலையே “செய்பவள்” என்னும் வாச்சியார்த்தத்திற்கு லக்ஷியார்த்தம் பராசக்தி. இது காரணாத்மன கலாநிதத்தில் பொருந்தும். ஸ்தூலபாவத்தில், அந்த “நன்மையே செய்பவள்” “பர்வதராஜன்” என்னும் “தூண”வில் கிரேஷ்டமான ஒன்றினின்றும், “புத்திரி”—“பிறப்பு மாரக்கமாயத் தோன்றினவள், அதாவது “உடம்பு”.

ஆகையால் “சங்கரபார்வதி” யென்னும் சப்தம் மாயாஸஹிதமார்ஜாவதேஹமாம் மனதோடுகடிய உடம்பில் வசிப்பவளான “தேஹி” யைக் குறிக்கும்.

இந்த சங்கரபார்வதிக்கு ஒருநான் ஒருபுத்தி தோன்றியது. பகவான் க்ஷிபரத்தியைக்கடைந்தகாலத்தில் வாஸுடே கக்கிய ஆலகாலவிஷத்தை உலககருஷ்டனார்த்தம் கையிலிதரட்டி. ஆசுமநம்பண்ணி, விஷதாபத்தால் சோர்ந்தவர்போல் திருவுருச்சாய்ந்து மூர்ச்சையாக, கூடலிருந்த உமைபம்மையையும் சகலமானதேவர்களையும் ஏகாதசியன்று அல்லும்பதலும் ஆசுமநீயநீர்த்தமுமருந்த வாய்க்காமல் செய்து, பகவான் மூர்ச்சைதெனியுமாறு தேவி சுகருஷைசெய்து கொண்டு இரவிற்கண்கொட்டாது விழித்திருந்தனராதலால், அந்த ரூபகம் மனதுகிண்கு இந்தக்கலிகாலத்தில், பகவானையப்படி ஏய்க்க வேண்டுமென்று நினைந்து நாவருந்த தரித்து

நாரியாய்த்தோன்றி, பகவான் அந்தர்யாமியாய் வந்தவதரிக்கும் தருணம்பார்த்திருந்து கன்னி வடிவாய் அவரைக் கடிமணஞ்செய்து, தன் மாயையைக்கொண்டு மார்ஜாலினீயையெல்லாம் காட்டிவந்தாள்.

புருஷனையடைந்து ஸ்ரீபுமான்சுராக வாழும் பொழுதும் தன் மார்ஜால வித்யையைக் காட்டி, மதனலீலைபுலம் மாயபோகமேயளித்துவந்தாள். அந்தர்யாமியான சிவபெருமான் “மாபைவென்றவன்” போகம் துய்த்தும் துப்க் காது யோகமியற்றிப், “பந்தம்புரி” புற்சவ லீலைபுணைமையைபுணர்ந்து, தன்னந்தனியனாய்த் தற்பரமேயானவனுப் தர்மஸம்வர்த்தனியைக்குறித்துத் தபலிரந்து அவளுடைய தரிசனவிசேஷத்தால், அவளைக்கண்ட அந்த அவசரத்தில் தானே திருமணம் புரிந்து சதிபதிதர்மம் சிதறாது இல்லறம் நடத்திவருகையில், சுந்தரமூர்த்தியாம் திருவருட்குழலியின் மத்தியஸ்த விசேஷத்தால் மனக்கிலேசந்தீர்த்த பார்வதி, பதியை யடைந்தும் சதியோசனைவிட்டல்லாகி, கரபாத்திரதாரியாம் புருஷனுக்குத் தான் என்னவஞ்சனைசெய்தும் அதுபலிக்காது அவன் நித்தியதிருப்தனு யிருப்பதைக்கண்டு பொறுதவளாகித் தன்னைப்பெற்ற ஆத்தா னாக்ரு முத்தாகளோடுகலந்து ஒரு சூழ்வினை செய்யவானாள்.

கலீயுக்கத்தில் உண்டிசுருங்கில் உடல்சுருங்கு மென்பதை புணர்ந்து, உண்டியையச்சுருங்கித் தன்னுடையுலர்த்தி உதிராக்கிரியைக்கொண்டு ஐடராக்கிரியை மூட்டி ஜ்வரத்தியை வளர்த்தாள். வியாதிகளுக்கெல்லாம் வித்தான ஜ்வரமெனும் அந்த யாகத்தீரீயில்,

“தொக்குதிரத் தோனே ஸ்ரீநாரினை
மென்புச் சங்கிலத் தாதுக ளோமு”.

என்று ஓளவையார் கூறிய சப்தத்தாதுக்களோடும் யஜ்ஞம் செய்வான் விசுற்பலாதனையால் தனக்

கியல்பாயமைந்ததோர் சதிதர்மத்தைப் “பதிவஞ்சனைக்கென்றே” பாரிலுபயோகித்தாள். “தொக்குதிரத் தோனே ஸ்ரீநாரினை மென்பு” என்ற தொடக்கத்தில் தோலுமென்புந்விசுரமந் தைத்தாதுக்களையெல்லாம் “ஆகாதயஜ்ஞமாம்” அந்த அக்னிகுண்டத்தில் தாக்கூயணியைப் போலவே, அவன் எண்ணத்துக்கு மாறாகத் தியாகஞ்செய்து விட்டாள்.

புருஷஸ்வரூபமான சங்கரனும் பார்த்தார் :
“பழிபாவத்துக்கஞ்சாப் பரவியென்றுன்னியவ ளிழிபாவத்துக்கேற்ற வழியொன்றுதேடலுற்றார் :
கறிபெருங்கண்ணைட்டத் தாலுருகி யமிழ்தேயாகிப் பழியஞ்சாப் பெண்ணுக் குற்றத்தோர் மருந்தானார்.

“மருந்தும் பலித்தது மாயமும் வெளியாச்சு
அருந்தும் சுவையது கைப்பாலே குணமாச்சு
அருந்தவமில்லா விருந்துண்ணும் பூச்சிகள்
இருந்துண்ண மாட்டாமல் மாய்த்துவிழுந்தன.”

“விழுந்தன பூச்சிகள் விஷமங்கல் வெளியாக
ஐழுந்தின ஜ்வரதாபம் அடியற்று விழலாச்சு
உழுந்துழுந்தாகவே யுள்மலம் வெளியாச்சு
எழுந்தாநடக்கவே ரஸவாத்நானாச்சு.”

“பராசத்தி” பார்வதியாம் ரசசீரமானாற்பேரல்
“உள்மல நிலமும்” (ஸ்தூலத்ததுவங்களொடுந்
கும் வாயுவாம் நிலவரண உள்மலம்) உழுந்து
போல் கறுப்பாச்சு.

ஆதி வியாதிகளெல்லாம் பிறப்பிறப்பென்று
மோர் துவந்துவந்தில் ஆடற்கும். “துவந்துவ
ஜ்வரம்” வந்ததானால் கெந்தகக் கசப்பதில்போ
காதென்றார்! பிறப்பிறப்பாம் ஆதிவியாதிக்கு
உப்பின் கைப்பதோ மருந்தாகும்! “கைப்
பல்லோ உப்பிலிருந் துன்னைக் கொல்வது!”
என்றார் ஞானவெட்டிபாடிய வள்ளுவசுத்த
ரும். ஆகையால் உப்பிலுள்ள [தேஹத்திலு
ள்ள] கைப்பைப்போக்கக் கைப்பையே உபயோ
கிக்கவேண்டும்.

“கைப்பாலே கைப்பெண்ணும் மாய்ப்புப்போனால்
கைப்பெல்லாம் மாய்ப்பில்லாமதூரமாகும்.”

என்பது சித்தர் அனுபோக முறையாதலால், உப்பிலுள்ள கைப்புக்கொப்பான் தேற்றத்திலுள்ள அசுத்தமனமாம் கைப்புப்போக, அசுத்தரூபத்தால் கைப்புமபமான “ஆத்மதத்துவத்தை” கொண்டு அசுத்த மனச்சாரணமாகவுண்டாகும் “கைப்பென்னும் மாய்ப்பு”ப்போனால், பின்னர் ஐசுரபரம்பரையாகவரும் மரணரூபக் “கைப்பெல்லாம்” அசுத்தமனத்தோடு அசுத்தவாசனையு மற்றுப்போன காரணத்தால், “மாய்ப்பில்லா மதுரமாகுட்” அப்படியென்றால் இறவாப்பிறவியாம் ஜீவன்முக்தி பதத்தை யளிக்கும். திருமுலகைவரும்,

“மனமாயைமாயை யிம்மாயை மயக்க
மனமாயைதான் மாயு மற்றொன்று யில்லை”

யென்றோதி யிருக்கிறார்களா? மனமாயை மாய்த்தால், பிறகு மாயவேண்டிய தொன்று மில்லையாதலால் “பிணையாவதில்லை” யென்றும், சித்தமுத்த சிர்பலசத்தமான ஆத்மநிர்சனக் கிடைத்தபின் “பிறப்பிறப்பு பென்னும் பேச்சு “பித்தற்றலே” யாகுமாதலால் “பித்தற்றவும் வேண்டா”மென்றும் சொன்னார். காரண ஸ்வரூபியான தன்னையாய்ந்து ஒய்ந்து “சும்மா யிருக்கச் சுகம் சுகமென்றோதும் மறையெல்லாம்” ஆதலால் உபசார்திபெற்றுச் சும்மா “இருப்பது” தத்துவந்தானே—“பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்வரூபத்தை” விளக்கும், “சிவசக்தியைக்கிய ஸ்வரூபினி”யாம். “ஸ்ரீசகராஜா” அதுவே யென்று ஒதினார். இந்த உண்மையை லக்ஷிய லக்ஷணவீதியை யனுசரித்துக் காரண காரிய முறையினுனை தாபத்திரியங்களும்கிறறைத் தம்மாரஜ்வரம் முதலாக தேஹத்திரியங்களைவாதிக்கும் ஆதி-சிபாதி சம்பந்தமான ஜ்வரமீறாக எல்லாவற்றிற்கும் பிரயோகமுறையாலே உபயோகிக்கலாம்.

இதற்கு மந்திர தந்திர யந்திரஸ்வரூப ஞானமும், தாரணத் திபான சமாதி பொருந்திய யோக-ஶம்யம சித்தியும் இன்றியமையாச் சாத

னங்களாம். இவை யிருக்கின்” பிரயோகமுறை தானே தோன்றும். சாதகர்களுக்கு குதவியாகப் பெரியோர் மஹாமந்திரங்களுக்கு தியானஸக்தி நாமும் பிரயோக விதியும் யந்திர நிர்மானமும் அநிருக்ஷமமாக அவர்களது காரணிய விசேஷத்தால் உணர்ந்து குறித்து வைத்திருக்கிறார்கள். இதை காசுபறிக்க உபயோகிக்கிறவர்கள், காசுவாற்குவதனாலல்ல, காசாசைக் கிடங்கொடுக்கும் அசுத்தமனம் உள்ளே யிருப்பதின் காரணமாக அனேக ஆபத்து விபத்துக்களுக்காளாகிறார்கள். இவர்கள் தன்னரிவிலுள்ள முதலையைக் கண்டனுகியோடி நிலத்திலுள்ள கரடியைக் கட்டிக் கொண்டவர்களுக்கு சபானமாவார்களென்று எப்பெருபான் திருமுலநாயனார் திருமந்திர மோதிபிருக்கிறார்.

Stilt-Walking in Excelsis.

“பொய்க்கால் நடைமலிப் போலியர் உயர்வு.”

“You are down and therefore we kick you”—
the Social Stilt-Walker.

“பொய்க்கால்” என்றால் என்ன? சிறுவர்கள் தாம் சிறுவருக்கொண்டும் பெரியவர்களாகத் தோற்றவேண்டுமென்று மூங்கில் மரம் இவைகளால் போலிக்கால் செய்து அது மேலேறிக்கொண்டு தத்தித்தத்தி நடப்பதுண்டு. அச்சிறுவர்கள் தங்களை உயர்த்திக் கொள்ள உபயோகிக்கும் மரம் அல்லது மூங்கிலோலகிய போலிக்காலுக்கு “பொய்க்கால்” என்று பெயர்.

பொய்க்காலூர்ந்து போலிநடை நடந்து தன்னை உயர்த்திக்காட்டிக் கொள்ளும் சிறுவர்களைப்போல், பொய்மலியுலகில் பொய்யிரவ் வாங்கிப் பொய்மதம்பேசிப் போலிபாவனையால் தன்னையுயர்த்திக் கொள்ளும் தன்மை வாய்ந்த போலிபனிதர்கள் எத்தனையோ பேர்

கனிநுக்கிறார்கள். எந்தாய் உண்மைபுபேசும் செய்யுங்கால், “உலகமே பொய்பாக (சித்திய மில்லாமல் மாறிக்கொண்டிருக்க.) அதுவும், இரவல் பொய் வாங்கிப்புளுகும் போக்கிலிப் புளுகர் எத்தனையோபேர்” என்று சொல்லி தம் முன்வரும் பேர்மனநிநர்களை பொய்க்காலைப் பிடித்திழுத்து அவர்கள் ‘உயர்-பாவங்களை’ மெல்லாம் அக்கக்காக வெடுத்துப் பிரித்துக் காட்டிப் புல்லிப் சேர்க்கையைக் பொய்யெனத்தன்னும் வழியுரைப்பான். அப்பொழுது அவள் சொல்லிய தெல்லாம் ஏதோ புதுமை யாக விருந்தது. இப்பொழுது மனிதர்களுடைய குணமும் மனமும் காணக் கண் படைத்த காரணத்தால் அவள் சொன்னது அவ்வளவும் உண்மையா யிருக்கக்கண்டு அதிசயிக்கிறோம்.

பொய்மதம்பேசிப் ‘பெரியதனம்’ பாராட்டும் போலியர் பலரையும் வர்ணித்துரைக்க வாபிடங்கொடாது. ஆயினும் சிறிது சொல்லாமற் சொல்லிச் சுட்டிக்காட்டுவோம். “பெரியதனம்” குணத்தாற் பெரியவர் தன்மையைக் குறிக்கும். அவரே மனத்தாற் பெரியவருமாவர். ஆனால் இங்கே பெரியதனம் பாராட்டும் போலியர் நடிப்பைக்குறிக்க அப்பதம் உபயோகிக்கப்படும் பொழுது, அவர்கள் “பொய்பாவனை” அல்லது “ஊன் பாவனை” யென்கிற “பொய்க்காலேறிப்” போலி நடை நடக்கும் நடிப்பைக் குறிப்பதாகும். இப்படியாகவுள்ள ‘பெரியதனக்காரர்’ பலவகையாவார். அவர்களிற் சிலவையான வருப்பார் சிலரைக்கீழே குறித்துக் காட்டுவோம்:—

(1) “ஊறிப்பெரியவர்”—எனநடிக்க விரும்புவோர், ஊருக் குழைக்கிறதாக பாஷைகாட்டித் தன்னயமொன்றே கண்ணுயிருந்து தருமா தருமமின்றும் விட்டு, ஊரைக்கேடுக்கு முபாய முனாந்தே தம் பேரைக்கொடுத்துப் பெரு வாழ் வெய்துவர், இவர்களுடைய எண்ணம்

பலித்தக்கால், “அற்பனுக்குப் பலஷ்ஷுந்த” மாதிரி இவர்கள் தம் பெருமைபைச் சிறிபார் பெரியார் எல்லாரிடத்தும் சிறுமைப்படக்காட்டிப் பெருமைப்படுவர். இந்த வீண்பெருமை பாராட்டுவதானது அற்பன் “அர்த்தராத்திரியில் குடைபிடி”ப்பதிலும் வேடிக்கையாகவிற்கும். “ஊரெல்லாம் ‘வாழக் கேடொன்றுமில்லை’ யென்கிற பழமொழி இவர்களுக்குத் தலைகீழாகப்பட்டம். ஊரெலாங்கெடினும் தான்வாழவே பார்ப்பர். “பாடும் ஊருக்கு நரி ராஜா” என் கிறாமாதிரி இவர்கள் தருமாதருமங்களை மெல்லாம் பிராஜைகள் மனதில் பாழ்படச்செய்து விட்டு, அப்படிப்பாழ்பட்ட மனத்தார் தம் புகழைத்தேடிப் பிரலாபம் சம்பாதித்துக்கொண்டு மகிழ்வார். இதுவு மொருவாழ்வு! இப்பொய்வாழ்வு எத்தனைகாலம்நிலைக்குமென்று ஓரீது, உவராது, தோறு மனத்தாய்த் தயங்கித்திரிவார்கள். ஆயினும் ஊருக்குப் பெரியவன் னாரிருக்க பாடா வாயைத்திறக்கிறவனென்று சண்டைக்குப் புறப்படுவர்.

(2) “பேறிப்பெரியவர்”.—ஊறிப்பெரிய போலியருக்குப்பின் “பேறிப்பெரிய” போலியர் நடைமிக நகைக்கத்தக்கதாம். “பசவைக்கொன்று செருப்புதானம் செய்த” புண்ணியவானைப் போல, இவர் தருமசொத்தைக் கொள்ளை யிட்டு தண்ணிர்ப்பந்தல் தருமம் செய்வர். பேரும் புகழும் கிடைத்தால் போதும், நல்லது பொல்லது என்கிற விபவஸ்தை கிடையாது. ஊரெல்லாம் தன்பேர் கல்லிவுயிரும் கட்டடத் தாயினும், பத்திரிகையிலாணும் வெறு எத்தகை வழியிலாயினும் விளக்கிஊற் போதும். புகழ்ச்சிக்கும் ‘இகழ்ச்சிக்கும் இவர்கள் வித்தியாசமறியார். எப்படியாவது தன்பேர் ஊரார் வாயில் பட்டு அடிபட்டால்போதும்; பேரைக் கொண்டே லோர் பிரசித்தி யடைவர். பட்டம் வாங்கப் படாதபாடெல்லாம் படுவர். நல்லதும் பொல்லதும் நனிமிகச்சொல்லி’ எல்லாவற்றும் தம் பேரையே பெரிதாய் வெளியிடப் பார்

பப். உன்மையேசெய்ய ஆற்றலோனும் நீமை யே புரிந்து தம் பேரை வளர்ப்பர். உன்மைக் கீர்த்தியை உணராப் போலியர் அன்மைப் பேரை அருமையாவளர்ப்பர். தொட்டிலிட்ட பாட்டி யிட்டதோர் பேரை பொட்டியொட்டிப் பலபட்டங்களைச் சேர்த்து வட்டித்திட்ட பணம் போல் பேரை வளர்ப்பர். பெரித்பெரிய போலி யாரும் பேதைகள் ஊரைக் கெடுத்தேனும் பேரை வளர்ப்பர்.

(3) “பணத்தாற் பெரியர்.”—மூன்றாவதுவா பெரியதனக்காரர் எவ்வளவுக் கேட்கின், “பணத்தாற் பெரியவர்.” “பணத்தாற்பெரியவர் மினைத்திலும் கட்டையர்.” எப்படியெனினிலோ இயல்புக் கேண்மின். ஊர், பேர், இன்னுலும் பெரியனும் போலியன் இகத்தினா கிர்த்தி பொன் னையே விட்பன். பரம் எனும் பதத்தைப் பகுத் துணர் அறிவிலன். பணமே பெரிதாய்க் கொண் டதோர் பொய்யொ அண்டபின்ட மிரண்டை யுமொன்றாய் விற்தேவிடுவன். பணத்தாற் பெரியவன் பன்மே சேர்ப்பன்; தன்னை விற்துயி னும் பணமே சேர்ப்பன். பணம் சேர்ப்பதுவோ குணமெனக்கொள்வன்; (அவனுக்கு) பணம் குணமின்மீட மீடும் பொருள்காரர். பண மில்லாத் குணமவற்றுப் பிணத்திலுங் கேடாம். பணம்பணமென்றவன் பணத்தைச் சேர்த்துப் பணக்குவியல்களைப் பெருக்கவே பார்ப்பன். தான நருமங்கள் செய்பவன் போலவன் போட் ட பணத்தை மீட்டிமீ பன்மடங்கதிகமா யெடுக் கும் வகையையே பார்ப்பன். அறம்பொருளின் பழன்றுமவற்றுப் பணமொன்றினிலே பதிந்து கிடக்கும். பிணமதுதானும் அதன் குணத்தைக் காட்டிப் பல்லாற் அறிந்து அந்தபொறுக்கச் செய்யும்; பணவாசைகொண்ட போலிமனிதன் நடைப்பிணமாகியும் அவன் குணத்தைக் காட்டி பொறுக்கச்செய்யான். மாயவேஷங்கள் பலவுங் கற்றுப் பேய்போல் பணத்தில் ஆசையைவைத்து, இகபாமீரணட்டயும் விற்பதைச் சேர்ப்பன். பணத்தாற்பெரியனும் போலிமனிதன்

குணக்கேட்டிற்கொ மிருப்பிடமாவன். கடவுளையுங் கூடுமானால் அவன் விஷக்கு வாங்கி வட்டிமேற்போட்டு வியாபாரஞ் செய்வன். பாணுகானிலும் மிகக் கோணுகார் அவன்! கோவணமொன்றேயன்றிக் குறிக்குமோர் பன் டஞ்சோர், காபாத்திரத்தாவையாகிக் கடவு னைத்துக்கும்சிறுநீர், ருணமாத்திரமேயாகிக் குணமிலாப்பணப்பேயாகும் புல்லியர் தம்பால் பிச்சையேற்கவும் பொறுக்கார் அம்மா! பரம் பொருளொன்றே பொருள் (வசதியும்) அன்றி மற்றவா புள்ள பார்முதற்புகமா மெல்லவற்றை யும் பொருளாவெண்ணுது, காபாத்திரமாய்த் தாமுண்பதும் அப்பொருள் பற்றியேயன்றி வேறு நிமித்தமில்லாத விராதிவிரகும் நிராதி நிரருமானசிறுநீர்க்குளம் பணக்காரனிடம்போய் பல்லிளித்து; நிற்பதைப் பொறுக்காமல் தம் இஷ்டதேவதையை நொந்து கொண்டு பரடி யிருக்கிறார் னென்றால், மற்றவர்களுக்குக் கேட்பானென்!

“புல்லிடத்திற்பாய் பொருள்தனக்குக்கையேறி பல்லிவிக்காட்டிப் பறக்க விழ்க்கிறென்டி! பல்லி விக்காட்டாமல் பறக்கவிழ்க்காமல் புல்லிடம் போகாமல் என்வண்ணம்மா! பொருளெனக்குத் தாராமோ!”

என்பது சித்தர்வாய்ப் பிறந்ததோர் பாடல்.

அகண்டபரிபூரணமே வசியமாய்க் கொண்ட மஹாசித்தரும் காபாத்திரமேற்று அவ்வகண்ட வசியத்தையே வளர்ப்பர். புல்லிடமேற்ற பிச்சைதானும் புன்மைநிறைந்ததால், அகண்டவசியத்தை வளர்க்கக் கையேறிப் உணவுபொருள் தானும் கொடுப்பான் சிந்தைபின் கொடுமை யால் கண்டதுண்டமாவது கண்டு உண்டதோர் உணவுபொருள் தானும் அகண்டவசியத்தை வளர்க்காமல், கண்டதுண்டமான பேசுபாவனை யாலீந்த பொருளாதலால் அந்தபேசுபாவனையை யுண்டு பண்ணுவதால் “ஐயோ! இதென்ன கடிந்து!” என்று திரிபுரமுத் தஹன மாகச் சிறித்து (பல்லிமிகக் காட்டி), அந்தபேசு

பாலனையெல்லாம் அற்றுப்போக—“பறக்க மிக விழிக்கிறேன்”டி’ பென்று தம் இஷ்டதேவனையாம் சித்சக்தியிடம் முறையிடுகிறார்! பணாதாற் பெரிய பாதகன் (Mammonite) முன்னே, குணத்தாற் பெரிய சித்தநாம் குன்றி நிற்பாரென்றால், சாதகபுருஷர்கள் பதும் பாட்டுக்குக் கேட்பானேன்! ஆகையால் சிம்மயானந்த ஸ்வரூபியாகிய “என்கண்ணம்மா!” “பல்லை மிகக் காட்டாமல் பறக்க விழிக்காமல்”—சுரபாத்திர பிச்சையெடுப்பதிலுமுள்ள இந்த உபாதிதானும் நீக்கப்பெற்று, அகண்டலக்ஷிய சாதன முங்கடந்து சென்ற சகஜசமாதியினால் “புல்லரிடம் போகாமல்” அகண்டலக்ஷியார்த்தமான “பொருளெனக்குத்தாராயோ!” என்று பிரலாபித்துக் கேட்கலானார். அவ்விண்ணப்பத்திலீடுபட்டு வீடுபெறப் பறக்கு மிவ்வெழைக்கு மேலொன்றும் தோன்றவில்லை. தோன்றாமை யால், தோன்றாமை தோன்ற எழுதவும் கூட வில்லை.

ஓம்தத்தஸ்த்.

Sivayoga-Deepika.

Chapter III.

(Second Part, Ashtangayoga Siddhi.)

ஓம் ஸ்ரீ சாவித்திரியை நமஃ

சிவயோக திபிகையின்

அஷ்டாங்க பூஜா அந்தரங்க சதுரங்க

விதானமென்ற

முன்றாவது படலம்.

(இரண்டாம் பாகம், அஷ்டாங்கயோக சித்தி.)

தியானம்.

34. தேகமாகிய பாத்திரத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஞானமென்கிற அக்ஷியிலே முத குணங்கொன்ற தசாங்கத்தை மனோதாரணியினால் தூபமாகப்போடு. இது தியான லக்ஷணம்.

35. தியான மொன்றிலேயே சாதகனுடைய மனம் அதிக ஸ்திரமானால் அதுவே தாரணையென்று சிவயோகிகள் சொல்லிர். அது முன்னரே கிரமமாகச் சொல்லப்பட்ட போதிலும் இங்கு வேறு மாதிரியாக பூமி முதலியவை களிமிடம் தாரணைக் கிரமமாக வெவ்வேறாய்ச் சொல்வோம்.

36. அத்தாரணை யானது, தாரணீ (பூமி சம்பந்தமானது) என்றும், வாருணீ (ஜல சம்பந்தமானது) என்றும், ஆக்நேயீ (அக்ஷி சம்பந்தமானது) என்றும், மாருதீ (வாயு சம்பந்தமானது) என்றும், நோமயீ (ஆகாச சம்பந்தமானது) என்றும் (இவ்வாறு) ஐந்து விதமாக விதவாங்களைச் சொல்லப்படும்.

37. ஆகையால் எப்போதும் அப்பரியாச குரர்களா யிருக்கிறவர்களுக்கு சர்வவித்தி களையுந் கொடுக்கிறபடியினால் யோகேசுவரர்களால் இவை தாரணை யெனப்படும்.

38. அதில் தாரணீபென்கிற தாரணைக்கு பாதம் முதல் முழங்கால்வரையுள்ளது பூசக் கிர ஸ்தானம் (பிருதீவி ஸ்தானம்); அதில் கொர பீஜத்துடன் வாயுவை நிறுத்தி நாலு கைகளும் நாலு முகங்களுமுடைய பிரஹ்மாவை தாரணை பண்ணினால் பூமியை முண்டாசும்.

39. இரண்டாவதான வாருணீ யென்கிற தாரணைக்கு முழங்கால் முதற்கொண்டு நாலு பிரயந்தம் ஜலசக்கிர ஸ்தானம். அதிலே வகார பீஜத்துடனே வாயுவை நிறுத்தி பிதாம்பரத்தை தரித்தவராயும், பிரசன்னமாகிய முகத்தையுடையவராயும், சந்தஸ்படிகவாணமுடையவராயும், சங்க சக்கரங்களைத் தரித்தவராயும், மனமதன் பிதாவுமான ஸ்ரீ மகாலிஷ்ணுவை நமஸ்கரித்து தியானம் பண்ணினால் சிச்சுரமாக ஜலத்தின் ஐயமுண்டாகும்.

40. முன்றாவதான ஆக்நேயீ என்கிற தாரணைக்கு நாலு முதற்கொண்டு கண்டப்ரியந்தம்

அக்ஷி சக்ரஸ்தானம். அதிலே நகர பிஜுந் துடன் வாயுவை மீறுத்தி மூன்று கங்கள், பிரசன்ன வதனம், அபயவரத ஹஸ்தங் கள், விபூதியாறுத்தானஞ் செய்யப்பட்ட மேனி, இவைகளை யுடையவரும் சந்திரமும், பாலகுரியப் பிரகாசருமாகிய ருத்திரமூர்த்தியை நமஸ்கரித்து தாரணைபண்ணினால் அக்ஷி ஜெய முண்டாகும்.

41. நாலாவதான வாயவீ (மாருதீ) யென்கிற தாரணைக்கு கண்டமுதற்கொன்றி புருவமங் திய பரிபந்தம் வாயு சக்ரஸ்தானம். இவ்விடத் தில் யகார பிஜுத்தோடுகூட வாயுவை மீறுத்தி பிரகாசஸ்வரூபமாய் நிச்சல நிலையிதேஜஸோடு கூடின மலேசுவரனைத் தியானம் பண்ணி தாரணை செய்யுமவன் சகவரனுடைப பிரசாதத் தால் (வாயு ஜயம் பெற்று) வாயுவைப்போல் சஞ்சரிக்கலாம்.

42. ஐந்தாவதான நபோமயீ என்ற தாரணை க்கு புருவ மத்திய முதற்கொன்றி லலாடமுடி வுபயந்தம் [1] ஆகாச சக்ர ஸ்தானமாகும். இவ்விடத்தில் ஹகார பிஜுத்துடன் வாயுவை திடப்படுத்தி இர்த்துமுகமும், பந்துக்களும், மூன்று கண்களும் சந்திரகலையாகிய கிரீடத் தைதரித்தவரும், ஆயுதங்கலோடு கூடினவரும் இச்சித்ததற்குமேல் வரத்தைக் கொடுப்பவ ரும், எப்பொழுதும் அபயத்தோடு கூடினவரும் சகலதத்துவங்களுக்கெல்லாம் ஆதி தத்துவ மானவரும், பிந்துவாகிய கிபோம (ஆகாச) ஸ்வரூப மானவருமாகிய பூநீ கண்டசிவனை (சதாசிவத்தை) நமஸ்கரித்து ஏகாக்ஷி மனத் துடன் தாரணை செய்பவன் முத்தியடைவான்.

43. இந்தப் பிரகாரம் இந்துதாரணைகளையும் ஒவ்வொன்றிலுக்கு இந்து நாழிகை வீதம் அப்பியகிப்பவன் காயசித்தி [2] யடைவான்.

[1] சமஸ்கிருதத்தில் மயிரீன்முடிவு பரியந்தம் என்பது பாடம்.

[2] காயசித்தி யெனவும் பாடமுண்டு.

44. இவ்விதம் தாரணிமுதலிய பஞ்சதாரணை களிலும் எப்பொழுதும் ஒருவன் பிராணனை மீறுத்துவானால் (வாச, பித்த, கிலேஷம் மென்ற) மூன்று தோஷங்களாண்டாகிய பழைய ரோகங்களெல்லாம் சிக்கிரமாகவே நசிக்கும். இதிற் சந்தேக மில்லை.

45. ஞானத்தினால்கிலும் [3] கர்பத்தினால்கிலும் இந்த பஞ்சதாரணைகளும் எந்த யோகிச வர்களைத் தரிக்கப்படுமோ [4] அவர்கள் எவரி தில் சம்சாரமாகிய சாகாத்தைத் தாண்டுவார் கள்.

46. (இதுவரை தாரணைசொல்லி மேற் சமாதி கூறுகிறார்):—செவ்விய ஞானமாகிய தீபத்தை கிரீடமடித்தி யென்கிற கையினுற் பிடித்து ஸ்மிருதயமென்றி ஆவயத்திற் பிரவே சிக்கச் செய்து, அஞ்ஞானமாகிய அந்தகாரத் தைப்போக்கி அங்கே விளங்குகிற பாமாந்ம லிங்க மூர்த்தியை (மனோதிருஷ்டியானே பார் த்து) ஸ்திரமான சமாதிபுறிலே உன்னுடைய ஜீவாத்மாவை யந்த பாமாந்ம லிங்கத்திற்கு வைவேர்த்தியம் பண்ணு.

47. உப்புமீருந் செர்ந்து ஹ்ருனாற்போல் மனதும் சக்ரூபமாகிய ஆக்மாவும் செர்ந்து சமாசப் படுதலே சமாதிபென யோகித்திராச ளாற் சொல்லப்படும்.

48. எப்பொழுது ஜீவாத்மாவுக்கும் பாமாந் மாவுக்கும் இக்கிய முண்டாகுமோ அப்போது (சமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் மிஞ்சி) யோகிச வர்கள் சமாதி யவஸ்தையை அடைவர்.

[3] தியானத்தினால்கிலும் எனவும் பாடமுண்டு.

[4] மூலத்தில் “எவரால் தரிக்கப்பட்டு அதன் அப் பிரயாதத்தில் ஊக்க முடையவர்களாய் யிருப்பார்களோ” என்று காணப்படும். வேறுபாடப்படி “எவரால் தரிக்கப்பட்டு சமரஸாவத்தில் ஊக்க முடையவர்களாய் யிருப்பார்களோ” என்றும் காணப்படும்.

49. இச்சமாதியால் யோகிசுவர்களுடைய மனம் பாப்பிரஹ்மத்தில் லமிக்கவே அவர்களுக்கு சரோத்திரம் முதலிய இந்திரியங்களும் சப்தாதி விஷயங்களும் அகங்காரமும், மனமும், மனோவிருத்திகளும், மன அலமானங்களும், சுகதுக்கங்களும், சீதோஷ்ணங்களும், புன்யபாபங்களும், (இவை முதலிய) சங்கல்ப ஜாலங்களை நீத்தும் இல்லை.

50. இவ்விதம் (பிரஹ்மத்தில் லீனமான மனத்தையுடைய) யோகிசுவர் உத்தமமான ஆகாரத்தைப் புரித்தாலும் புசிப்பன்; ஆகாரஞ் செய்யாமலிருந்தாலுமிருப்பன்; நித்திரையோடு கூடியிருந்தாலுமிருப்பன், நித்திரையில்லாமலிருந்தாலுமிருப்பன்; குகையில் வாசஞ்செய்தாலும் செபவன், சுகல பூமியிலும் சுஞ்சரித்தாலும் சுஞ்சரிப்பன்; அபேகையில்லாமலே நாளாவித சர்மகிரியைகளைச் செய்தாலும் செய்வன், சிஷ்கிரியையுமிருந்தாலுமிருப்பன்; இவ்விதம் நானுவித சேஷ்டைகளைப் பண்ணிக்கொண்டிருந்தும் சமாதியிற் சேர்ந்த மனம் சலியாமலிருப்பன். [இவ்வின அவதூதன் † என்றிற் சப்தத்திற் குறித்தானவன்.]

51. இவ்விதம் அஷ்டாங்கங்களுடனே கூடிய வடயோகத்தை ஆவஸ்யமில்லாமல் அப்பியாசம் பண்ணி சிஷ்டாபானை யோகிக்கு உண்டாகும் சித்திகளைச் சொல்வோம் கேள்.

52. (அப்படிக்கொத்த யோகிசுவரனுக்கு அப்பியாச காலத்தில் கிரமமாக) முதல்வருஷத்தில் சர்வரோகங்களும்பேய் சர்வஜனப்பிரியனாவான். இரண்டாவது வருஷத்தில் தேவவாக்கினாலே சுகல வித்யையும் சொல்வான். முன்றாவது வருஷத்தில் சர்ப்பம் முதலியவை களாலவனுக்குப் பாதையிலலை.

† ["அவதூதன்" என்றால் உதறிவிட்டவன்- (விஷயபந்தங்களை) உதறி யெறித்தவன் என்பது பொருள்-வி-சி-ப.]

53. நாலாவது வருஷத்தில் பசி தாகம் ரகித்திரை முதலியவைகளும், சீதோஷ்ணங்களும் வலனுக்கிலை. ஐந்தாவது வருஷத்தில் தூசிரவணமும், வாக்கு சித்தியுப், பாகாயப் பிரவேசமுமுண்டாகும்.

54. ஆறாம் வருஷத்தில் வச்சிரர்[5] முதலான ஆயுதங்களால் பாதையிலலை; மிகுந்த வேகமும் தூசாதிரிசனமுமுண்டாகும். ஏழாவது வருஷத்தில் பூமியில் நிலவான் (தேவத்துவ மடைவன்). எட்டாவது வருஷத்தில் அஷ்டடைசுவரியமுமுண்டாகும்.

55. ஒன்பதாவது வருஷத்தில் தேகம் வச்சிரதேகமாய் ஆகாசகமனமும் சுகலதிக்குகரினும் சஞ்சாரமுமுண்டாகும். பத்தாவது வருஷத்தில் மனோவேகமாக நீணைத்த விடத்திற்குச் செல்லலாம்.

56. பதின்மாவது வருஷத்தில் (சர்வசராசாங்கன் தன்வசமான) சர்வஞ்ஞத்துவமும் சுகல சித்திகளுமுண்டாகும். பனிரெண்டாம் வருஷத்தில் சாக்ஷாத் பரமேஸ்வரனுக்குச் சமானமாய்ததானே சுகல பிரபஞ்சத்தையும் சிருஷ்டிக்கவும் சம்ஹாரப்பண்ணவும் தக்கவனாவான்.

57. இப்படியாகப் பன்னிரண்டு வருஷம் சத்தருவின் பாதங்களில் பத்தியால் லிக்குமில்லாமல் அப்பியாசம்செய்த யோகி திடமாய் ஆத்மாவை யடைந்தவனுப் சித்திதவான் என்றறியவும்.

58. ஆகையினாலே மகாச்சரியமான சிவபூஜாங்கமான இந்த அஷ்டாங்கயோகத்தை நீடிமப்பியாசஞ்செய்.

59. இவ்விதம் நிரந்தரம் அப்பியாசம்செய்வதால், ஜனனமரணமற்றவனுய் தேகமுள்ளபரிபுர்தம் லோகத்தில் இச்சைப்படி (ஜீவன் முத்தியை) இருந்து, பின்பு விதேகமுத்தியை யடைவன்.

60. இயமம், நியமம் இவை இரண்டை மாத்திரமே ஆசரித்தபடியினாலே சிவபக்தனென்று சொல்லப்படுவான். சித்தாசன [6] அப்பியரசம் பண்ணினவன் மஹேசுவரபத்தையடைவான்.

61. சராசரங்களுக் கெல்லாம் வயஸ்தான் மான லிங்கமாகிய ஆசாமென்று சொல்லப்படும் ஸ்தானத்தில் பிரானவாயுவை கேவலகும்பகத்தால் வயிர்க்கப்பண்ணினவன் “பிராணலிங்கி” என்று சொல்லப்படுவான்.

62. பிரத்தியாகாரத்தோடு கூடினவன் சம்சயமின்றி “பிரசாதி ஸ்தலத்தை” யடைந்தவன். தியான நாளானகளுடன் கூடினபுத்திமான் “சரணஸ்தலத்தை” யடைந்தவனாவான்.

63. நிச்சலமாகிய ஐக்கிய சமாதியால் லிங்கைக்கியமாகிய அத்தைவதபாவத்தை யடைந்தவனாவான். இவ்விதம் அஷ்டாங்கியாக நிஷ்டனான யோகிசுவரன் வீரசைவனென்று சொல்லப்படுவான் [7].

64. ஆகையால்நீயும், ஓ சிஷ்யனே, கம்ம யோகங்களினாலேயாவது ஞானத்தாவாவது சர்வபத்தனங்களாலும். இந்த அஷ்டாங்கியோக மாரக்கத்தால். சிவயோகியாவாயாக. (சிவ யோகாப்பியரசம் செய்வாயாக).

இப்படி ஸ்ரீ சதாசிவ யோகசுவரரால் செய்யப்பட்ட சிவயோகநிபிகையில் அஷ்டாங்க பூஜா அந்தரங்கசுதாரங்க விதானமென்ற மூன்றும் படவம் முற்றும்.

மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்.

[6] ஸ்திராசன மெனவும் பாடமுண்டு.

[7] இவ்விடத்தில் ஸ்ராவிரியர் இவ்வஷ்டாங்க யோகத்தை யப்பியசிப்பவன் வீரசைவனாவான் எனச் சொல்லவரும்பி, வீரசைவ சித்தாத்தத்தில் விபூஜாக்கிரமத்தில் உபாசகர்களடையும் வட்டஸ்தலங்களைய பகன்ஸ்தலம், மதேசகவாஸ்தலம், பிராணலிங்கிஸ்தலம், பிரசாதிஸ்தலம், சரணஸ்தலம், ஐக்கியஸ்தலம் என்ற ஆறு ஸ்தலங்களும் யோகத்தில் இயமம் முதல் சமாதி வரையிலுள்ள எட்டி அங்கங்களுக்கும் ஒன்றையெனக் காட்டுகின்றார். இதை யோட்டிபனையமொழியெயர்ப்பைத் திருத்தியிருக்கின்றோம். வட்டஸ்தலங்களின் விரிவை சித்தாத்தசிகாமணி, விசேஷநாத்தப்பிரகாசிகை, அதுபவகுத்திரம் முதலிய வீரசைவநூல்களில் பார்க்கலாம்.

Kannaki—A Social Drama.

கண்ணகி.

அங்கம். III]

[காட்சி-4.

இடம்—ஐயைகோட்டம்

காலம்—அந்திப்பொழுது

பாத்திரம்—
 { கோவலன்
 { கண்ணகி
 { கௌந்தி
 { சாலினி
 { மறவர்கள்.

கண்ணகி—நாதா! அந்த அத்தனாச் சொன்ன வழியைப் பின்பற்றிக் கொண்டே சென்றோம் வந்தவிட்டோம்! (இளைப்போடி) உம்! ஆ! பிராணபதி! என் கால் நோவுகின்றதே! நாலு உலருகின்றதே! கண் சுழலுகின்றதே! காதலா! என்ன செய்வேன்! நாதா இதோ பார்த்திருக்கனா; என்னுடைய கால்களில் கொப்புளங் கண்டிருக்கிறதே! (பாதத்தைக்காட்டுகிறாள்). இனி என்னால் ஓரடிக்கூட எடுத்துவைக்க முடியாது! தின்றபடியே கோவலன் தோளின் மேல் சாய்கிறான்.)

கோவலன்:—(கண்ணகியைத் தன் தோளில் அணைத்துக்கொண்டு) மாசுறு பொன்னே, வலம்புரிமுத்தே, காசறு விரையே, கரும்பே, தேனே, அரும்பெறற்பாவாய், ஆருயிர்மருத்தே, பெருங்குடி வானிகன் பெருமடமனே, மலையடைப்பிறவாமணியே, அலைமிடைப்பிறவாஅழித்தே, யாழிடைப்பிறவா இசையே, நீயென்வருத்தின்றாய்? இனி நாம் நடக்கவேண்டிவதில்லை. இதோ ஐயைகோட்டத்தை நெருங்கிவிட்டோம். இன்றிரவை இங்கே கழித்துச்செல்லுவோம்.

கௌந்தி:—ஆம்! அம்மா! ஏனெனினாய்? கஷ்டப்படவேண்டிய காலத்தில் கஷ்டப்பட்டுத்தானே நீரவேண்டும்! இன்னும் கொஞ்சதூரம்வா! (கண்ணகியை மெதுவாக அழைத்துச் செல்லுகிறாள்).

கோவலன்:—அடிகளா! இதோ ஐயைகோட்டம் வந்து விட்டோம்! (முடிவரும் தஞ்சலம்.)

ஒரு மறவன்:—(மற்ற மறவர்களைப் பார்த்து) ஓ! அண்ணே! அங்கிட்டுப் பாத்தியா! சாலினிமேலே

காலிவந்து கூத்தாடு தான்றேன்! ஏ! ஆத்தாடியோ! எம்பிட்டு சனங்கபொருவோ! வாண்ண! நம்ரு போயிட்டு வருவோன்றே!

மற்றேருவன்:—ஆமாண்டோ ஆமா! சாலினி மயிரா விரிச்சுபோட்டுக் கிட்டு கூத்தாடுளுளாம்! அவளுக்கு ஒண்ணுமே தெரியலியாம்! எம்மிட்டு பேரு புடிச்சாலும் அடங்க மாட்டேங்கிளுளாம்மா!

வேறேருவன்:—ஆமா அண்ணே! யாருகடன் வச்சாலும் மாரிகடன் வச்சுக்கலாமா? சாயிக்கு பலி கிவி கொடுத்தால்? மாடு வெட்டி மாமாங்க மாச்ச தாம்! ஆடு கோழிகூட சாயிக்கி கொடுக்காயிட்டா அது கொவிச்சுக்காதா? நீதாஞ் சொல்லேன்!

இவ்வேருவன்:—இங்கிட்டு வண்டாலே நிக்கி னும்! கிளம்புங்க அந்த வேடிக்கை யெப் பாப்போம்! (இவர்கள் நாலவரும் வேறு சிலரும் சாலினி கூத் தாடும் இடத்தை நோக்கி ஓடுகிறார்கள்.)

கண்ணகி:—மண்ணா! அதோ பாருங்கள்! அதோ ஒரு பெரிய வெளிச்சம்தோன்றுகிறது! மறவர்கள் அந்த வெளிச்சத்தை நோக்கி ஓடுகிறார்கள்!

கோவந்தி:—நாயிருக்கும் இடத்துக்கும் அந்த வெளிச்ச மிருக்கும் இடத்துக்கும் கூப்பிடு தூரம் கூட இரா தென்றே நினைக்கிறேன்!

கோவலன்:—ஆனால் நாமும் சென்று அங்கு என்ன அந்நயம் நடக்கிறதென்பதைப் பார்த்து வருவோமா?

கோவந்தி:—நீங்களிருவரும் சென்று பார்த்து வாருங்கள்! (இருவரும் போகிறார்கள்.)

சாலினி:—(உலாவிரி கோலமாய்க் கூத்தாடிக்கொண்டே) ஏ மறவர்களே! ஏ எயினர்களே! நீங்கள் எனக்குச் செலுத்த வேண்டிய கடனைச் செலுத்தாதால் உங்களுடைய சேகிரி பழப்பட்டன. உங்கள் பகைவர்களுடைய ஊர்களில் பசுக்கட்டங்கள் மிகுந்து போயின! வழி பறித்தடிப்பதாலும் குறை யானவதாலும் வரும் வரும்படி உங்களுக்குக் குறைந்து போயின! நீங்களும் உங்கள் கொலைத் தொழிலாளிய மறத்தொழிலை இயற்ற முடியாதவர்களாய் அந்ததொழில் செய்வோரைப்போலச் சினங்குறந்து செருக்கடங்கி விட்டார்கள்! கனவாடி மதுவண்டு

வாழும் உங்கள் வாழ்க்கையை விரும்பினால் எனக்குச் சேரவேண்டிய கடனைக் கொடுங்கள்! இல்லாவிட்டால் உங்கள் குலத்தொழில் நாசமடையும்!

மறவர்கள்: (ஒரே கூச்சலாய்) தாயே பொறுத்துக்கோ! ஆயி பொறுத்துக்கோ! யென்னமோ தெரிஞ்சுத் தெரியாமே சேஞ்சு பிளையை உன்னோடே மனசிலே வச்சுக்காதே! தாயே! இந்தத் தடவே மட்டும் மன்றாப்பு செஞ்சுக்கோ! உனக்கு வேணுங் கிறதெல்லாம் தாரோம்! (சுற்றிவந்து காலில் விழுக்கிறார்கள்.)

கோவலன்:—இதுவும் ஒரு வேடிக்கை தான்! (சிரிக்கிறான்)

கண்ணகி:—பிராணபதி! அதோ பாருங்கள்! அந்தச் சாலினிக்கு இவர்கள் என்னென்ன அலங்காரஞ் செய்கிறார்கள்! அவளுடைய கரிய கூத்தலைச் சடையாகக் கட்டி அந்த முடியிலே சிறிய வெள்ளிய பொன் ஞாணை வளையுத்தி—த்தி, தோட்டப் பயிரை அழித்த பன்றிகளின் கொம்பைப் பிடுங்கி வெள்ளை நிறமுடைய பிறைமென்று சொல்லும்படிச் சாத்தி அலங்கரிக்கிறார்கள்! புலிகளின் வையைக் கிழித்து அவைகளின் பற்களை உகிர்த்து வரிசையாகக் கோர்த்து வைத்திருக்கும் வடத்தை நிரைத்தாலியாகக் கட்டுகிறார்கள்! புலியின் தோலை அவளுக்கு மேகலையாக உடுத்துகிறார்கள்! இன்னும் நாதா! அதோ பாருங்கள்! வயிர்விலை வருத்தத்தோடு வளைத்து அவன் கையில் கொடுத்திருக்கிறார்கள்! மதன்பா வை, கிளி, சிறகின் மயிர், காட்டுக்கோழி, நீல நிறமுடைய மயில் முதலியவற்றைக் கொண்டு சேவித்துத் துதித்து நிற்கிறார்கள்! “வண்ணமுஞ் சண்ணமுங் தண்ணை யுஞ் சாந்தமும், * நிணச்சோறும், பூவும் புகைபுகையிய விரையும்” கையிலேத்திக்கொண்டு ஏவற் பெண்கள் பின் செல்லுக்கிறார்கள்! வழிபறிக்கும் போது கொட்டும் பறையும், குறைகொள்ளும் போது ஊதுஞ் சின்னமும், துத்தரிக்கொம்பும், குழிக்குழலும், இடைவிடாது ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. உயிர் பவியையுண்ணும் விரிந்த பலி பீடத்தை முன்னதாகத் தொழுது பின்பு அவனைத் துதிக்கிறார்கள்! இவைகளை யெல்லாம் கவனிக்கும் போது, நாதா, உங்களுக்கு ஆச்சரிய முண்டாக

* நிணச்சோறு = இரத்தத்தோடு கலந்து பிணந்த் பவிச்சோறு.

விலையா? இப்படிப்பட்ட தெய்வ வழிபாட்டை சீங்கன் வேறு எங்காவது கண்டிருக்கிறீர்களா?

கோவலன்:—பிராண சகி! இந்தக் கூத்தம் காலக் கூத்துதான்! இந்த மறவர்களுடைய சகவா பட்டி எப்படிப்பட்ட தென்பதை இப்போது கண்டா யறிந்தோம்!

சாலினி:—(கண்ணகியைச் சுட்டிக்காட்டி) இவன் கொங்கு நாட்டினை யானும் செல்வி! குட நாட்டினை யானும் அரசி! தென்றமிழ் நாட்டினையானும் பாணை! இவன் இப்படியாவதற்குக் காரணம் இவர் முன் ஹென்மத்தில் செய்த நல்ல தவமே யானும்! இந்த உலகத்திற்கு முழுமானிக்கம்போன்று உயர்ச்சி பெற்ற பெண்ணருக் கொண்டதோர் திருமணியாம் இந்தக் கண்ணகி! (என்று அவ் குடியிருந்த மறவர்களுக்குச் சொல்லுகிறான்)

கிணைகி:—(தன்னைப் புத்திக்கு சாலினி கூறியதைப் பொழுது காணினவளாய் தன் கணவன் பக்கத்தில் மறைத்துக்கொண்டு) நாதா! இவன் தெய்வ மயக்கத்தால் ஒன்று மறியாது மயங்கி என்னைப் புத்திக்கு பேசுகிறான்! இவளுடைய அறிவின்கையை என்னென்பேன்! (புன்சிரிப்பு சிரிக்கிறான்.)

கோவலன்:—இந்த மறவர்களுடைய குலமே குலம்! என்னெனில் சாலினியைப் போன்ற மூத்தியுடைய பெண் உலகத்து மறவர் குலமாதலால்!

கணைகி:—சரி; நாதா! கூத்தம் முடிந்தது! சாலினியின் மேல் வந்திருந்த தெய்வமும் மறைந்தது! மறவர்களெல்லோரும் கள்ளுண்டு களித்து இது வரையில் ஆடிய ஆட்டத்தால் களைத்து அவரவர்கள் உறங்குவதற்குச் செல்லுகிறார்கள்! நாமும் செல்லுவோமே!

கோவலன்:—ஆமாம்! அந்தை களைத்தி யடி களும் மம்முடைய வரவை எதிர்பார்த்தவர்களாயிருக்கிறார்கள்! சிக்கிரம் செல்லுவோம்!

† முற்காலத்தில் மறவர்கள் அனுசரித்து வந்த தெய்வ வழிபாட்டை அறிந்து கொண்டவதில் அக்கேருக்கு விரும்ப மிருக்குமெனக் கருதியும், அவர்களுடைய வழக்க ஒழுக்கங்கள் பலருக்கும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுக்குமென நினைத்தும் இப்பகுதியை மட்டும் சிலப்பதிகாரத்தில் உள்படியே சிறிதளவாக மூலப்பாடுகளுடன் எழுதினோம்.

கணைகி:—இங்கு நாம் கண்ட அதிசயத்தைக் களைத்தி யடிகளுக்குச் சொல்லுவோமா?

கோவலன்:—அஹா! அப்படியே செய்யலாம்! (இருவரும் திரும்பிப் போய் களைத்தி யடிகளைச் சேர்த்து தாங்கள் கண்ட காட்சியைச் சொல்லிவிட்டு ரித்திரா புரியச் சென்றார்கள்)

[3-ம் அங்கம் 4-ம் காட்சி முற்றும்]

நாகை ஸி. கோபாலகிருஷ்ணன்.

ஓர்

ஸ் சாலினியைநம

உபநிஷதரீத தீபிகை.

Vi. வஜ்ஜிர சூசிகோபநிஷத்.

ஓர் ஆய்வாய்ந்து இதிகாந்தி?

1. சித்ததானந்த சூபாடியும், சர்வமனே விருத்திகளுக்கும் சாக்ஷியானவரும் வேதாத் தத்தால் அறியக்கூடியவராயும் அந்த சூபாடியும் இருக்கும் பிரதர்மத்திற்கு நமஸ்காரம்.

2. அஞ்ஞானத்தைப் பின்படாடியும், ஞான மறவர்களுக்கு தூஷணமாயும், ஞானக்கள னுடையோருக்கு பூஷணமாயும் (அவர்கா மாயும்) இருக்கும் வஜ்ஜிரசூசி யென்கிற சாஸ்திரத்தைச் சொல்கிறேன்.

3. பிரதர்ம ஷத்திரிய வைசிபிகுத்திரர் என நான்கு வர்ணங்க ளுண்டு. அவர்ணங் களுக்குள் பிராஹ்மணனே பிரதான மானவனென்று வேதவாக்கியங்களை யனுஸரித்து ஸ்மிருதிகளும் சொல்லும்.

4. அதில் ஓர் வினா ஏற்படும். பிராஹ்ம மனனென்றால் யார்? ஜீவனா, தேகமா, ஜாதி யா, ஞானமா, கர்மமா; அல்லது தர்மத்தை யுடையவனா?

5. முதலில் ஜீவன் பிராஹ்மமனனென்றால் அது பொருந்தாது. ஏனெனில் போனதும் இனிமேல் வரக்கூடியதுமாகிய அநேக தேகங்களிலும் ஜீவன் ஒருவனே. மேலும் ஒருவனுக்கு கர்மவசத்தால் அநேக தேகங்களுண்டாகும். அப்படிப்பட்ட சகல தேகங்களிலும் ஜீவன் ஒருவனே யாவன். ஆகையால் ஜீவன் பிராஹ்மமனனல்ல.

6. ஆனால் தேகம் பிராஹ்மமனனே வென்றால் அதுவுமல்ல. ஏனெனில் சண்டாளன் வரை யுள்ள சகல மனுஷ்யர்களுக்கும் தேகமானது பஞ்ச பூதங்களால் ஏற்பட்ட காரணத்தால் ஒரே ரூபமாயிருக்கும். மேலும் (சகல மனுஷ்ய சரீரங்களுக்கும்) மூப்பு, மரணம், தர்மம் அதர்மம் முதலியவை சமமாய்த் தோற்றுகின்றன. மேலும் பிராஹ்மமன் வெறொப்பு வர்ணமென்றும், கூத்தகிரியன் ரக்த வர்ணமென்றும், வைகியன் பிதவர்ணமென்றும், சூத்திரன் கருப்பு வர்ணமென்றும் நியமம் இல்லை. அவ் லாமலும் நகப்பன் முதலியவர்களின் சரீரத்தை தகனம் செய்வதால் பிரஹ்மமறத்தி முதலிய தோஷம் சம்பவிக்கும். ஆகையால் தேகம் பிராஹ்மமனனல்ல.

7. ஆனால் ஜாதி பிராஹ்மமனென்னலாமோ வெனில், அதுவுமல்ல. ஏனெனில் ஜாத்யந்தர மாகிய ஜாதிக்களினினின்றும் பலஜாதிகளினினின்றும் உண்டான மஹரிஷிகள் பலர் உண்டு. ரிஷ்யசிரங்கர் மானினின்றும் பிறந்தவர். கௌசிகர் குசம் என்றே தர்ப்பையினின்றும் பிறந்தவர். ஜாம்பவதர் நரியினின்றும் பிறந்தவர். வால்மீகர் வல்மீகத்தினின்றும் (புத்தினின்றும்) பிறந்தவர். விபாசர் வலியக் கன்னிகை பிடல்பிறந்தவர். கௌதமர் முயலினின்றும்

பிறந்தவர். வசிஷ்டர் ஊர்வசியினிடம் பிறந்தவர். அகஸ்தியர் கஸத்தினின்றும் பிறந்தவரென்று இவ்விதம் சுருதியில் சொல்லப்படும். இவர்களுள் ஜாதி சம்பந்தம் இல்லாமலே ஞானத்தால் ரிஷிகளானவர்கள் பலர் உண்டு. ஆகவே ஜாதி பிராஹ்மமனனல்ல.

8. ஆனால் ஞானம் பிராஹ்மமனனே வென்றால் அதுவுமல்ல. ஏனெனில் கூத்தகிரியர் முதலியவர்கள் கூட பரமார்த்தர்களாய் ஞானிகளாய் பலர் உளர். ஆகையால் ஞானம், பிராஹ்மமனனல்ல.

9. ஆனால் கர்மம் பிராஹ்மமனனே வென்றால் அதுவுமல்ல. ஏனெனில் சகல பிராணிகளுக்கும் பிராரப்தம் சஞ்சிதம் ஆகாமிய மென்ற கர்மங்கள் பொதுவாய் சாண்கின்றோம். கர்மத்தால் தூண்டப்பட்டவர்களாய் ஜனங்கள் கிரியைகளைச் செய்கின்றார்கள். ஆகையால் கர்மம் பிராஹ்மமனனல்ல.

10. ஆனால் தார்மிகள் பிராஹ்மமனனே வெனில் அதுவுமல்ல. சுவர்ணாதானம் செய்யும் கூத்தகிரியரனைகளுள். ஆகையால் தார்மிகள் பிராஹ்மமனனல்ல.

11. அப்படியாகில் யார்தான் பிராஹ்மமனென்றால், யாதாமொருவன் அத்திசீயமானதும் ஜாதி குணம் கிரியை யற்றதும், ஷடீர்மிகள் [1] ஷட்பாவங்கள் [2] முதலிய சர்வதோஷங்களு மில்லாததும், சத்யஞான அநந்த ஸ்வரூபமானதும், ஸ்வயம் நிரவிகல்பமானதும் சகல கல்பனைகளுக்கும் ஆகாரமானதும், சகல வஸ்துகளுக்கும் அந்தர்யாமியாய் நிற்பதும், உன்றும் புறம்பும் ஆகாசத்தைப்போல் ஊடுருவி நிற்பதும், அகண்டானந்த ஸ்வபா

(1) ஊர்மீ என்றால் தோஷம், அவையாவன:—சோகம், மோகம், மூப்பு, மரணம், பசி, தாகம் என ஆறு.

(2) காம, ரோக, லோப, மோஹ, மத, மாந்தர்யங்கள்.

வத்தை யுடைபதும், பிரமாணத்திற் கப்பற் பட்டதும், அனுபவத்தால் மட்டும் அறிபக் கூடியதும், அபிரோக்சுமாய் பிரகாசிப்பதுமான ஆத்மாவை உள்ளங்கை நெல்லிக் கணிபோல் அபிரோக்சு சாக்ஷாத்நரம் செய்து கிருதார்த்த னுபாயியால் காமம் ராகம் முதலிய தோஷங்க ளற்றவனும், சமதமதி குணங்களுடன் கூடிய வனும், பற்று மாதர்யம் திருஷ்ணை (விஷயத்தி னிடம் ஆவல்) ஆசை மோஹம் முதலியவைக ளற்றவனும் தம்பம் (கர்வம்) அகங்காரம் முத லியவைகளால் தொடர்பாத மனத்தை யுடை பானும், இருக்கப்பட்டவனே (பிராஹ்மணன்). மேற்கூறிய லக்ஷணத்தோடு கூடியவனே பிரா ஹ்மணனென்பது கருதி ஸ்மிருதி புராண இதி ஶாசங்களின் அபிப்பிராயம். (அந்த லக்ஷணங் கள்) இல்லாவிட்டால் பிராஹ்மணத்துவம் (ஒரு வனுக்கு) சித்திக்கவே மாட்டாது. ஆத்மாவை சச்சிதானந்த அக்ஷியமாய்கிய பிராஹ்மமாக பாவிக்கவும்.—என உபநிஷத்.

இங்ஙனம் விவேகசிந்தாமணி
உபநிஷத் வாச்சியார்த்த நியைகயில்
ஆறுவதான வஜ்ஜிராகுசிகோபநிஷத்
முற்றுப்பெறும்.
மு. கோ. நாராயணஸ்வாமி ஐயர்.

Stray Lessons in Civics.

துரைத்தன விளக்கம்
தனிப்பாடல்கள்.

1. Toll. 1. சுங்கம்.

ம் இத்தியாவில் உண் டுமுதலில் பெரும்பாலோர் படிக்க வைக்கப் படாததால் புத்திக் குறைவுள்ளவர் களாய் யிருப்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே, ஆனால் படித்தவர்களில் பெரும்

பாலோரும் “கண்ணிருத்தாலும் பாரேன், காதிருக் கிலும் கேளை” என்று ஆராய்ச்சியின் குறைவால் தன்னைக்கற்றி உட்பணவகன் அநேகத்திற்குக் கார ணம் கேட்கின்ற பதில் சொல்ல இயலாமல் வீழிக்கு க்ளேரிடம். சாதாரணமாய் தென்னை மட்டை ஏல் லோராலும் ஸதாபார்க்கப் பட்டிருக்கிலும், ஸ்ரீலயின் அமைப்பை வரைந்து காட்டும்படி கேட்கின், பெரும் பாலோர் ஸ்ரீலகன் ஸ்ரீடத்திலிருந்து ஜதை ஜதை யாய்ப் போயிருப்பதாய் வராவார்களே “ஓழிய, ஒரு பக்கத்திய ஸ்ரீலகிளம்பின இடத்திற்குச் சற்று மேலாக மற்றப் பக்கத்திய ஸ்ரீலகிளம்பி யிருப்பதை வரைய மாட்டார்கள்என்பது நினைபம். இதற்குக் காரணம் உற்று நோக்கும் அப்பியாச மில்லாத தல்லவா? அதுபோல் டம்யில் டுகேக் அனேகக் தடவைகளில் வண்டி ஏறிச் செல்லும்பொழுது வண்டி சுங்கச் சாவடியிடம் நின்று சாவடியிலிருப்ப வனுக்கு வரி கட்டியான பிறகு ஓட்டிச் செல்லப்படு வதும், வீறகு வண்டி, வீறகுசுமை முதலியன வுகளில் கொண்டுமேயப் படிந் அவைகளுக்காக யரி வாங்கப் படுவதும் பார்த்திருக்கலாம். எத்தகாக சர்க்காரால் இவ்வித வாய்ப்புபெடிக் தென்றும், இவ்விதியினால் ஊராருக்குள்ள லாபா லாபங்கள் என்ன வென்றும் கேட்கப்படிந் அவர்களால் திருத்திகரமான பதிலை அளித்தல் இயலா, முதல் முதல் சுங்கவரி ஏற்படுத்தி யிருப்பது எத்தகாக வென்று வசாரித்த பிறகு, அத லால் ஊர் ஜனங்களுக்குண்டாகும் கன்மை நிலைம சீராய் பகருவோம்.

அநேகமாய் ரஸ்தாக்களில் வாங்கும் வண்டி, கால் ஸடைகள் முதலானவைகளின் சுங்கம், அவைகள் ரஸ் தாக்களின் மேல்போய் ரஸ்தாக்களைக் கெடுத்து விடுவதால் மறுபடி அவைகளைச் சீர்திருத்தி, சில்லி மண் முதலியன போட்டு மேடு பள்ள மில்லாமல் வைத்திருக்க வேண்டியதற்காகவே, சில சமயங் களில், ரஸ்தாவை சீராய் வைத்திருக்க வேண்டிய பணத்தையத் தரக்கூடிய சுங்கக் கேட்டுக்கள் முன் னமே ஏற்பட்டிருக்கிலும், கெவிலுள்ள பாலம் முதலி யன அதிகச் செலவுசெய்து கட்டவேண்டி கேரிடின் புதிதாய் சுங்கக்கேட்டு ஏற்படுத்தப் படுவதும் உண்டு. ஆனால் அக்வாது ஏற்பட்டது, போதுமான பணம் சேர்த்தும் எடுப்பிப்பி போகும்.

இத்தக விடங்களில் தலைகறித் கொண்வேரும் விபுது சுமைக்கு சுங்கம் வாக்குவதுண்டு. இது ஸங்

கதார காலுகளினின்று விற்குவெட்டிக்கொண்டு வந்த தந்தாகக் கொடுக்கும் வரியாக விற்குகிலும் இருக்கலாம், அல்லது முன்னரே ஊரிலிருக்கும் விற்கின் விலையை சகாயமாய் வேறு விறகு வருவதால் குறைக்காமலிருக்கும்படி ஏற்படுத்தப் பட்டதாய் விற்குக்கலாம். இது விஷயம் மேற்போகப்போக நன்கு விளக்கிக்காட்டப்படும்.

இனி இச்சங்கத்தினால் ஜனங்களின் லாபா லாபத் தைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

ஸர்க்காரால் இச்சங்க வரி வசூல் செய்யப்படுவதால் ரஸ்தாகக் மேடு பள்ளியில்லாமல் வைக்கப்பட்டு, மஸ்தாவின் இருபுறங்களிலும் கழிவத் தரத்தக்க மரங்கள் பரிசீலனையப் பட்டிருத்தலால் பிரயாணிகள் ஆபத்தில்லாமலும், கதிரவனது உஷ்ணம் பாதிக்காமலும் யாத்திரை செய்ய இயலும். ஆனால் எவ்வாறு ஒவ்வொரு பதார்த்தத்திலும் நற்குணங்களோடு துர்க்குணமும் சேர்ந்திருப்பது ஸ்ராஜமோ அவ்வாறே இச்சங்க வரியால் ஸ்ராருக்குக் கொஞ்சம் கெடுதியுமுண்டு. அதெவ்வாறெனின், நான்கு ரூபாய் பொறுமான ஒருவண்டி விறகு ஒருவன் கொண்டு வருவதாய் வைத்துக் கொள்ளுவோம். சங்க மில்லாவிடில் ஸ்ராரர் அவ்விறகை நான்கு ரூபாய்க்கே வாங்கிக் கொள்ளலாகும். ஆனால் அவ்வண்டிக் காரனிடமிருந்து நான்கு அணா சங்கம் வாங்கப்படுவன் அச்சங்கப் பணம் கொடுப்பதுயார்? விறகு வண்டிக்காரன் அல்லவென்றால் அநேகர் நம்பமாட்டார்கள். ஆனால் வால்வெள்ளத்தில் அவ்வண்டிக்காரன் சங்கத்தினை வாலுணவையும் விற்கின் தலையில் வைத்து விற்பதால் சங்கம் விறகு வாங்குவோர்கள் செலுத்துகிறார்கள் என்பதில் ஆசுபேஷனை என்ன? இவ்வாறு ரயில்வே கம்பெனியார்கள் அனுப்பப்படும் சாமான்களின் மேல் தீர்வையை அகிசப்படுத்தும் பக்கத்தில் அத்தீர்வையைச் செலுத்துவது வியாபாரிகள் அல்ல, சாமான்கள் வாங்குகோர் என்பது அநேகருக்குத் தெரிந்திரா தென்பது தின்னம்.

அமெரிக்கா முதலான தேயங்களில், உள்நாட்டு கைத்தொழில் முதலானவைகள் அய்விருத்தி யாகு தியித்தம், வெளிநாட்டினின்றும் வரும் சாமான்களின் மேல் அதிக தீர்வை பேர்ட்டுவதால் வெளிநாட்டார்கள் தங்கள் சாமான்களை போட்டி போட்டு வித்தகமுய லாமல் அச்சாமான்களின் இறக்குமதி குறைகிறது,

ஆகவே ஜனங்களுக்கு சாமான்கள் எவ்வளவு விலை வள தேவையோ அவ்வளவும் உள்நாட்டிலேயே உண்டாக சேர்வதால் அதிகமாய் கைத்தொழில் விர்த்தி யாவதற்கு ஆசுபேஷனை என்ன!

ஏதாவதொரு தேசத்தில் கைத்தொழில்களில் நெசவு தொழில் ஈழ்ணித்திருப்பதாய் வைத்துக் கொள்வோம், இதற்குக் காரணம்யாது? இறக்குமதி யாகும் துணிகளின் மீது வரிபோடப் பட்டதாலும், உள்நாட்டு நெசவுகாரர்கள், தேச இயற்கையினால் யந்திரங்களின் மூலமாய் சவுனிகள் சுளுவில் நெய் யப்பட்டதால் சுஹாயமாய் தங்களைவிட்டுநேர்த்தியான துணிகள் விற்கும் வெளி நாட்டார்களுடன் போட்டி போட இயலாமல் தங்கள் தங்கள் தொழிலை கிறுத்தி ஏழைகளாவதே! ஆனால் தற்கால நிலைமையைப் பார்த்தால் ஜனங்கள் “நமதேசத்திய நெசவு காரர்கள் ஏன் சிரமப்படுவேண்டும். வெளி தேசத்திய நெசவுகாரர்கள் நமக்காகப் பாடுபட்டு நமக்குத் தான் ஸ்றாயமாய் உடைகள் அளிக்கிறார்களே” என்பார்கள் பலர். ஆனால் இவ்வியப் பிரயம் தேசத்தின் ஷேமத்திற்குர், விருத்திற்கும் கூற்றம் என்பதை அவர்கள் கவனிக்கவேண்டியது அத்தியாவசியம்.

தற்காலத்தில் அதிக பணச்செலவிலை யென்றும் அரை ரூபாய் செலவழித்து மரக்கால்நட்டிப்பந்தல் போடுவது வழக்கம்; அக்கால் சீக்கிரம் செல்லரித்து மக்கிப்போவதால் வேறு கால்கள் அடிக்கடி நடப்ப்டு, அக்கால்களின் கிரயம் ஒரு கருக்கல் காலினது கிரயத்தைவிட எவ்வளவோ ஜாஸ்தியாய்ப் போவது தெரிந்த விஷயமல்லவா? எவ்வாறு கொஞ்சம் சிரமப்பட்டாவது பணச்செலவு செய்கிற கற்றான்நாட்டின் அது சாகசவதாயிருப்பதும் தவிர அடிக்கடி காலுன்றும் வேலு இராத்தல்லவோ! அவ்வாறு தற்காலத்தில் வெளி நாட்டினின்றும் வரும் துணி முதல்யன ஸ்றாயமா யிருக்கினும், தேசத்தின் கற்றான்போன்ற சாகசவதமான நன்மையை ஷோக்கியே அநேக தேசத்திய ஜனங்கள் வெளி நாட்டினின்றும் வரும் சாமான்களின் மேல் போடும் தீர்வையை அங்கீகரித்து, உள்நாட்டினின்றும் மட்டமான துணிகளை அதிக விலை கொடுத்து வாங்கிச் சந்தோஷமாய் உபயோகிக்கின்றனர். “லோகாஸ்தம் மஸ்தாஸ்து”கிதே பவத்த” என்னும் வாக்கியத்திற் கிணங்க ஒவ்வொருவரும்

பொதுநன்மையைக் கோரின், தேசத்தில் யாதொரு குறைவு யிராதென்பதை எல்லோரும் அறிந்து அனுசரிப்பார்களாக. இம் ததஸ்த்.

எம். என். கணேசய்யர்.

Madras School-fee Regulations.

சென்னைப் பள்ளிக்கூடச் சம்பளங்கள்.

சென்னை “எடியுசேஷனல் ஸ்கூல்” எப்பாவது அதிகாரத்திலுள்ள பள்ளிக்கூடச் சம்பள விதிகளுக்குப் பதிலாக, சென்னை கவர்ன்மெண்டார் அச்சம்பளங்களை யுயர்த்திப் புதிய விதிகளேற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூடச் சம்பளங்களை யுயர்த்துவது கூடாதென்று சென்னை சட்ட நிருபண சபையில் கணம் மிஸ்டர். பெர்ராஸு அவர்கள் கொண்டு வந்த தீர்மானம் 18 மெம்பர்களால் மட்டும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு 23 மெம்பர்களால் எதிர்த்துப் பட்டதால் அது தள்ளுபடியாய் விட்டது. ஆனால் அப்பொழுது நடந்த தர்க்கத்தில் பள்ளிக்கூடச் சம்பளங்களை யுயர்த்துவது யுத்தமல்லவென்று பல காரணங்கள் எடுத்துக் கூறிப்பேசிய உத்தியோகஸ்தரல் ருரத் மெம்பர்களுக்கு சமாதான முண்டாக அவர்கள் அன்று சொல்லியதை யெல்லாம் நன்றாக மனதில் வைத்துத் தீர்க்குலோசனை செய்வதாக மேன்மை தங்கிய கவர்னர் அவர்களும் கணம் பொருத்திய மிஸ்டர் ஹாமிக்கு அவர்களும் வாக்களித்தனர். ஆனால் வெளியாயிருக்கிற வீண் பரத்தைப் பார்த்தால் சம்பளங்களை யுயர்த்தும் விஷயத்தில் யாதொரு சகாயமும் சென்னை காரணமில்ல யென்று கவர்ன் மெண்டாருக்குப் பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. இதுதப்பு என்று எல்லாரும் பொதுவாய் சொல்லுகிறார்கள். சொல்லி யென்ன பயன், கவர்ன்மெண்டார் விதியை வெல்ல ஜனப்பிரதிநிதிகள் மதியாராமா? ஆகுமென்று தான் பார்த்தார்கள். ஆனால் மூவர் போட்டுக்குறைவால் பலிச்சாமற் பேராய்விட்டது. பள்ளிக் கூடத்தில் படித்த முன்னுக்குவா ஆசைப் படுகிறவர்கள் பிரதமாரம்பம் முதல் பி. ஏ. வகுப்பு வரையில் அதிகச் சம்பளம் கொடுத்தே தீரவேண்டும்

இப்புதிய சம்பள விதிகள் காலேஜுகளுக்கு 1911-ம் ஜூலை மாதம் முதற்கொண்டும், ஸ்கூல்களுக்கு 1912 ஜூலை மாதம் முதற்கொண்டும் ஊர்ஜிதத்திற்கு வரும். இப்பொழுதுள்ள சம்பளங்களுக்கும் புதிய விதிப்படி கட்டவேண்டிய சம்பளங்களுக்கு முன்ன வித்தியாசம் பின் வரும் அட்டவணியால் விளங்கும்.

காலேஜ் வகுப்புகள்	தற்கால சம்பளம்	புது விதி சம்பளம்
பி. ஏ.	ரூ—84	ரூ—112
எப். ஏ. ஸ்கூல்	72	88
6-வது-பாரம்	38	42
5-வது-பாரம்	34	
4-வது-பாரம்	30	
3-வது-பாரம்	22	22
2-வது-பாரம்	18	
1-வது-பாரம்	15	

பள்ளிக்கூட வருஷம் லாட்டர்ம் என்றும் ஷார்டர்ம் என்று இரு பகுதியாகப் பிரிக்கப்படும். கோடாரஜா கழிந்த பின் ஸ்கூல் வருஷம் ஆரம்பிக்கும். ஜூலை முதல் டிசம்பரில் வரும் கிரிஸ்தமஸ் விடுமுறை வரையில் லாட்டர்ம் எனப்படும். இந்த ஸீண்டப் பகுதியின் சம்பளம் 5 மாதத் தவணைகளில் கொடுக்கப்படும். பிறகு ஜனவரி முதல் கோடை கால விடுமுறை வரையில் “ஷார்டர்ம்” என்னும் குறுகிய பகுதியின் சம்பளம் மூன்று மாதத் தவணைகளில் கட்டப்பட வேண்டும்.

—(0):—

கமலாம்பாள் சரித்திரம்.

ஒவ்வொருவரும் வைத்து வாசிக்க வேண்டிய புத்தகத்துவார்த்தமான ரசம் பொழியும் கதை. புதிய பதிப்பு வெளியாகவிருக்கிறது. விலை ரூபா 1-4-0 ஈ. பி. பிரத்தியேகம்.

100-க்குக் குறையாமல் வாங்குகிற விபாபாரிகளுக்கு தக்க கமிஷன் கொடுக்கப்படும்.

வேண்டிலோர் மைலாப்பூர் ஸ்திதாலயத்திலிருக்கும் அ. ப. ஏஜென்ஸி காரியதரிசிக்கு எழுதவும்.

The Mahalaya Fortnight.

மஹாலய பக்ஷம்.

பொழுது நடக்கும் காலம் மஹாலயபக்ஷம் என்று சொல்லப்படும். புரட்டாசி மாசம் சிருஷ்ணபட்சப் பிரமதை முதல் அமாவாசை வரையில் மஹாலய பக்ஷமாம். இந்தக் காலத்தில் மஹா பூதங்களெல்லாம் வாயுவில் லயப்பட்டுத் தன்மை வாய்ந்ததாயிருக்கும். பிருதிவி அப்புவினும், அப்பு தேபுவிலும், தேயு வாயு விலுமாக லபித்து நிற்கும். தேவதைகளுக்கு எல்லாம் லயஸ்தானம் வாயு வாதலால் கரையேறாத பிதிர் தேவதைகளெல்லாம் மஹாலய முண்டாவதைக் கண்டஞ்சி, அவரவர் சந்தியாரிடம் வந்து காத்திருப்பார்கள் என்பது கொண்டு, பிராஹ்மணர் ஒவ்வொருவரும் மற்ற, வருணத்தாரும் கூட, அவரவர் பிதிர் திகழில் ஹிரண்மய சிரார்த்தம் செய்து பிதிர்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்வார்கள். இது சாமான்யமான ஐதிகபுத்தியோடு செய்கிறவர்களுடைய எண்ணம். இதன் தத்துவார்த்தம் என்னவென்றால், இந்த புரட்டாசி மாசத்தில் சூரியன் கன்யராசியில் புகுந்து நிற்க, சந்திரன் மீனத்தையிட்டு பேஷத்திற் பிரவேசிக்கவும், அதன் கலைகள் குறைந்து கொண்டுவந்து கர்நியராசியில் சூரியனோடு சேரவும் அது லபித்துப்போய் விடுகிறது. கர்நியராசி காலபுருஷனுக்கு விசுத்தி ஸ்தானமாம். விசுத்தி வாயுச்சூர்ம் இருக்கும் ஸ்தானம். ஆதமாவுச் சதிஷ்டானமான சூரியனும் மனதுக்கு அதிஷ்டான தேவதைபான சந்திரனும் காலபுருஷனின் விசுத்தி ஸ்தானத்தில் வாயுச்சூர்த்தில் வந்து சேரும் பொழுது

ஸ்வபாவத்தாலே சந்திரன் சூரியனில் லயமாக (மறைய), தேவதைகளுக்குக் கெல்லாம் அதிபதனும் சூரிஷ்ணுவின் அம்சது மாதலால் “சூரிய நாராயணன்” என்று பேர்பெற்ற ஆத்மாவுக்கு அதிர்ஷ்டானமான தேவதையும் வாயுச்சூர்த்தில் அசுப்பட்டுக் கொண்டதால், வாயுவின் ஸ்திரத் தன்மையினால் தன் பிரகாசம் மங்கி, வீரியம் குறைந்து, ஒருவித லயத்தை யடைகிறான். இதனால் அந்த அதிர்ஷ்டானதேவதையை ஆசிரயித்திருக்கும் ஜீவன்களெல்லாம் வீரியங்குன்றி லயதகை யடைந்து நிற்பார்கள். பிதிர்க்கள் லீனமடைந்த ஜீவன்களாதலால் அவர்கள் இந்த லயத் தன்மையை விசேஷமாக யுணர்வார்கள். லயயோகம் செய்து பழகியவர்களுக்கு இக்காலத்தில் லயசாமதி இயற்கையில் தானேவரும். ஸ்தூல சூக்ஷ்மகாரணமென்ற மூன்று தேஹமும் தன்னளவாலே ஒன்றிலொன்று கசிய காரணதோரணை யினனே சுகமாய் லபிக்கும். ஸ்தூல தேஹமான இந்திரியக் கூட்டங்கள் மனதில் லபித்தால் பசி தாஹம், சீதோஷ்ணம் முதலிய தாபங்கள் தீர்ந்துபோம்.

சங்கற்ப விகற்பரூபமான மனசு புத்தியில் லபித்தால் அதன் சங்கல்ப சலனங்கள் குறைந்து சித்த விருத்தி நிரோதனத்துக்கு அனுசூல முண்டாகும். மனசு புத்தியில் லபித்தால், ஆத்ம புத்தியின் பிரகாசத்தினால், இன்பதுன்ப, சுகதுக்காதி துவர்த்தவங்களெல்லாம் மனதைப் பாதிக்காது விட்டகன்றுபோம். ஆத்ம புத்தியாகிய “மன் மனம்” எங்கே யிருக்கிறதோ, அங்கே வாயுவும் ஸ்திரப்பட்டு நிற்கும்.

“மன்மன மெங்குண்டு வாயுவு மங்குண்டு மன்மன மெங்கில்லை வாயுவு மங்கில்லை மன்மனத் தன்னே மகிழ்த்திருப் பார்த்து மன்மனத் தன்னே மனோலய மாமே.”

என்பது திருமந்திப்போதேசம். காலபுருஷனுடைய கண்ட ஸ்தானமாகிய விசுத்தி

யில் வரடி சக்ரஸ்தான மிருப்பதாலும், அங்கே மன்மனமாகிய சூரியனும், சங்கல்ப பனமான சந்திரனும் ஒன்றிலிவென்று வ்யாய்ய சிற்ற்பதாலும், எல்லாவற்றிற்கும் வ்யஸ்தானமாகிய வாயுசக்ரத்தில் மனுவ்யமுடனாகக், அப்பொழுது மஹாலய தரிசனம் தானே சித்திக்கும், இந்த மஹாலய தரிசனம் நமக்கு 1906-ம் வருஷத்தில் முதல் முதல் சித்தித்த பொழுது அந்த வருஷம் ஸெப்டெம்பர் மாதத்துச் சஞ்சிகையில் அதனுண்மையை விளக்கக் காட்டினோம். அதை அப்படியே இங்கு பிரசுரிக்கிறோம். வியாக்கியானம் வேண்டுமோர் 1906-ஆம் ஸெப்டெம்பர் மாதத்து விவேகசிந்தாமணியைப் பார்க்கவும்.

“மண்ணிலே பிறந்து தண்ணிலே வளர்ந்து
எண்ணிலே பிறந்து மனம் புண்ணுமே-மண்பு
புண்ணிலே பிறந்து பண்ணிலே வளர்ந்து
கண்ணிலே மறைந்ததோர் பாம்பாபி-வெண்
கண்ணிலே பிறந்து கண்ணிலே வளர்ந்து
விண்ணிலே மறைந்திருக்கின்றது-பெண்
கண்ணினச் கொழுந்துக் கண்ணைப் பற்றவும்-கால்வடி
எல்லாதுகைத்துக் கண்ணினைப் பற்றவும்-கால்வடி

விண்ணிலே யிருந்து மண்ணிலே தேவன்
மனதையொருகாலிலும் உண்ணப் பட்டிலென்ம-
ருவ்னிலே யிருந்தனர் வாயுயில்கம் தானுகி
சம்பூர்த்திபத்தைம் சாந்திரூ லிணையட்டு-எண்ணிலே
தேவாந்தமாய் வளங்கும் வேதாந்த உண்மைதன்
காதாந்தத் தேயிருந்து கிதாந்த மாபுணர்-கித்

வேதாந்த நாதாந்த சித்தாந்த பூற்றுமே தான்
சத்துச்சித்தாந்த சொரூபமதாய் நின்றதுவான்."

(இதற்கு வியாக்கியானம் 1906-ம் ஸ்ரீ
ஸ்பெட்டெம்பர் மாதத்து விவேகசிந்தாமணியில்
விஸ்தாரமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.)

விலேகசிந்தாமணி.—இது ஸ்ரீமத். சி. வி. சுவாமியாசனைய ராவர்னால் மாசு மொருமுறை நல்ல செந்தமிழ் நகையிலெழுதி அச்சிடப்பட்டு வரும் ஒர் சிறந்த பத்திரிகை. இதில் யோகம், பக்தி, ஞானம் முதலிய சாதனமுறைகளும், நீதி போதம், வேதாந்த சாத்திரம், சுதேச விதேச சரித்திரங்கள், மகாநீகங்களின் அழிந்த வசனங்கள் ஆகிய இவைகளும், வேறு பல மிளிப்பிரயோசனைமான விஷயங்களு மடங்கியிருக்கின்றன. இதனை வாசிப்போர் பலவித அறிவிலும் வளர்ந்து வருவார்களென்பது நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஸ்ரீமத். சுவாமியாசனையரவர்கள் தமிழ் ஆங்கில மென்று மிருபாஷைகளிலும் அறிநிபுனர், கமது சமய சாஸ்திரங்களை இவர்போற் கற் றிருப்பவர்கள் மிகச் சிலரேயாவர். இவரது திறமை இப்பத்திரிகையில் இவர் எழுதிவரும் விஷயங்களால் மரத்திராமந்து இவர் ஆங்கிலத்தில் பல பத்திரிகைகளுக்கும் எழுதிவரும் விஷயங்களாலும் நன்கு விளங்கக் கிடக்கின்றது. பாழ்ப்பிள்ளைம் கத்தோலிக்கப் பாதகாவலன் பத்திரிகையில் மென் வெல்ஸ்ப் அவர்களின் உபநிாசங்களுக்கிற் கொடுத்த பட்ட ஆதேபங்களை நிராகரித்து கமதுஇந்துசாதன இட்கிலித் பத்திரிகையில் எழுதி வருவாரிவரே. இவரெழுதிவரும் இவ்வாறியிலேகசிந்தாமணிப்பத் திரிகையைக் கண்ணுறும் அறிவுடையோர் அதற்குச் சந்தரேயாகி அதனைப்பற்றறு வாசியாது விடமாட் டார். இப்பத்திரிகையை நமக்கு ஒழுங்காயனுப்பி வரும் சியாவர்க்கு நாம் நமது மனமுல்த ஸ்துதி கருகின்றோம்.

—யாழ்ப்பாணம் இந்து சாதனம்.

—(※)

மண்டல பிராஹ்மணோபநிஷத்தில்

நேர்ந்த அச்சப்பிழைத் திருத்தங்கள்.

ஏப்ரல்-மே விவேகசிந்தாமணியில்

பக்கம் 47-வரி கீழிருந்து 3-வது. “பலத்திவ்” என்பதற்குமுன் “கர்மத்தின்” என்று சேர்க்கவும்.

" 48-வரி-3.

“இத்திரியங்களின் பொருளாகிய விஷயங்களினின்றும் மனதைத் தடுத்தல் பிராந்தியாகாரமாம்” எனத் திருத்தாக.

48-ஆம் திருத்த 9-வது வரி. "நிலிருத்தியா." என்பதில் யாவை எடுத்து விடுக.

“ 48 ” “ 8 ” “ “நாதின” என்பதற்கு “நாதுகளின்” என வைக்கவும்.

- “ 48-கீழிருந்து 1-வரி - “ஜ்யோதிச் சுட்டங்கள்” என்பதை “ஜ்யோதிகிரணங்கள்” என்று மாற்றவும்.
- “ 49-வரி-3-வது வரி- “சந்திர” என்பதிற்கு பதிலாக “சந்திரர்களைப்போலும்” என்று எழுதவும்.
- “ 49-கீழிருந்து 3-வது வரி- “சிரசுக்கள்” என்பதை “சிரசுக்குள்” என்று மாற்றவும்.
- “ 50-கீழிருந்து 3-வது வரி- “சதா” என்பதை “சதா” என்று திருத்தவும்.
- “ 50 மூன்றாவது குறிப்பில்- “புத்தி” என்பதற்கு முன் “மஹத் அல்லது” சேர்க்கவும். ‘ஆத்தமா’ என்பதை ‘ஆத்மா’ எனத் திருத்தவும்.
- “ 51-வரி-6. “அப்பியாசத்தால்” என்பதன் பிறகு “தாலு மூலத்தில்” என்று சேர்க்கவும்.
- “ 51-வரி-7. “ஜ்யோதி” என்பதற்கு பின்வரும் குறிப்பைச் சேர்க்கவும்:—
“தாலு மூலத்திலிருந்து பனிரெண்டங் குலங்களின் முடிவில் இருள் தோற்றமுண்டா மென்றும், அவ்விருளின் கடுவில் பார்வையை நிறுத்த அகண்ட மண்டல ஜ்யோதி பிரகாசிக்குமென்றும், அதனால் மனம் ஸ்திரமாகி அதன் வழியாய் வாயுவும் ஸ்திரமாகுமென்றும், ஹடயோகத்தை துறுவருஷகால மப்பியாசம் செய்தாலும் ராஜ யோகத்தாலாவது போல் மனம் வாயு இவை இரண்டின் ஸ்திரத்தன்மை ஏற்படாதென்று உரையாசிரியர் கூறுகிறார்.”
- பக்கம் 51-வரி-22. “பார்வை” என்பதை “பாவீன” யென்று திருத்தவும்.
- ” 51. முதல் குறிப்பு. - “பிரதிபத் என்று பிரதமைதிதிக்குப்பேர்” என்று திருத்தவும்.
- ” 52 முதல் குறிப்பு—வரி 2. “பொருளும்” என்பதை “பொருளுமற்று” என்று மாற்றவும்.
- ” 52 3-வது குறிப்பு—வரி 2. “அற்ற சுத்த” என்பதை “என்கிற ஹம்ஸ்” என்று திருத்தவும்.
- ” 53 கீழிருந்து வரி 7, 6. “ரூபக, ரூப்தி” என்பதை “ரூபகம், ரூப்தி” என்று திருத்தவும்.
- ” 54 வரி 9. “பிரஹ்மமாகிவிட்ட” என்பதை ‘பிரஹ்மமாகிய’ என்று திருத்தவும்.
- ” 54 வரி 12. “பித்துவை” என்பதற்கு பின்வரும் குறிப்பைச் சேர்க்கவும்:—
“பித்து என்பதின் பொருள் விவேகசிந்தாமணி இந்த தொகுதியில் 14-வது பக்கத்தைப்பார்க்க விளங்கும்.”
- ” 54 வரி 13. “அஜாய” என்பதற்கு பிறகு “சஹஜ” என்று சேர்க்கவும்.
- ” 54 கீழிருந்து வரி 7. “பிரகாசமாயும்” என்பதை “பராசாமாயும்” எனத்திருத்தவும்.
- ” 55 வரி 3. “சுழித்தவனாகி,” என்பதற்குப்பிறகு “எப்பொழுதும்” என்று சேர்க்க.
- ” 56 வரி 8. “யனடயப்” என்பதை “யனடவதால்” என்று திருத்தவும்.
- ” 56 வரி 12. “துவனியெனப்பெயர்,” என்பதை “துவனியெதோ,” என்று திருத்தவும்.
- ” 56 முதல் குறிப்பு வரி 1. * “சக்ரா” என்பதை “சக்ரம்” என்று திருத்தவும்.
- ” 56 முதல் குறிப்பு வரி 1. * “தாலகதியம்” என்பதை “தரிலகதியம்” எனத்திருத்தவும்.
- ” 56 இரண்டாவது குறிப்பு. “வஸ்துவாகிய” என்பதை எடுத்து விடவும்.
- ” 56 3வது குறிப்பு. “தவநி” யென்பதை “தவநி” என்று விவரிக்கம் சேர்த்து திருத்தவும்.